

ARBEJDERBLADET

Udgivet af KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUND marxister - leninister

5/74 1kr 5. Årg.

Kamp mod kapitalens offensiv

kræver kamp mod "arbejderpartierne"

Proteststrejkerne og demonstrationer mod nedskæringspolitikken forenede brede lag af arbejderklassen, og KAM-1 slutter hjertet op i denne kamp.

Men de strejker og protester, der spontant rejste sig på arbejdspladserne, kom hurtigt under ledelse af fagforeningsfolk fra socialdemokratiet, SF og DKP. Og hvad er deres alternativ til Hartlings nedskæringspolitik? Det er en socialdemokratisk nedskæringspolitik!

Allerede da Hartlings forslag kom på bordet, fik vi nemlig LO's og socialdemokratiets stilling til ned-

skæringer: "Det er for socialdemokratiet helt afgørende, at ikke kun de svageste stillede i samfundet kommer til at betale". Dermed er linien også lagt, uanset hvem der har regeringsmagten: angreb på arbejderklassen af den styrke, som Hartling har foreslået, vil blive foretaget. De "svageste stillede" kommer til at betale, som de altid har gjort og som de vil komme til at gøre, så længe kapitalismen eksisterer.

SOCIALDEMOKRATIETS GULE-ROD.

Men det er socialdemokratiets op-

AALBORG UNIVERSITETSCENTER
Universitetsbiblioteket

gave at tilsløre de virkelige nedskæringer for arbejderne, og få den bitre pille til at glide ned, ved at give det udseende af, at de rige også kommer til bøde. Derfor turde de ikke indgå et nyt forlig med Venstre under de "dramatiske forhandlinger" Store Bededag, selv om de kun havde få betænkeligheder ved Venstres forslag, da det blev lagt på bordet. Derfor stillede socialdemokratiet "betingelser" for at gå med til nedskæringerne. Men "betingelserne" er enten falske løfter om at de rige også kommer til at betale (for hvornår har socialdemokratiet nogensinde indfriet den slags løfter?) - eller "betingelser", der i virkeligheden dækker over nye forringelser, som S og R's boligløsning.

Socialdemokratiet vender sig mod nogle mindre punkter i afgiftsbuketten, som da Knud Heinesen protesterede mod en forhøjelse af el-afgiften, men godkender hovedlinierne i nedskæringerne. Det giver lidt med den ene hånd og tager det 3-dobbelte med den anden.

KAPITALISMEN KAN IKKE SÅNERES.

For den danske kapitalisme er på vej ind i en krise sammen med hele den kapitalistiske verden. Den ene kapitalistiske regering efter den anden må gå af, og give plads for nye forretningsførere, der har ligeså lidt held med sig. I Island, Canada, Tyskland, England, Italien - overalt ser vi virkningerne af monopolkapitalisternes stadige jagt på maksimalprofitter: galopperende inflation, valutakriser, varer der ophober sig på lagrene, stigende arbejdsløshed og skærpet handelskrig mellem de kapitalistiske lande.

Og overalt søger kapitalisterne og den til enhver tid siddende regering at vælte byrderne over på de arbejdende masser, ved nedskæringer i vores forbrug, rationaliseringer, øgning af tempoet, arbejdsløshed.

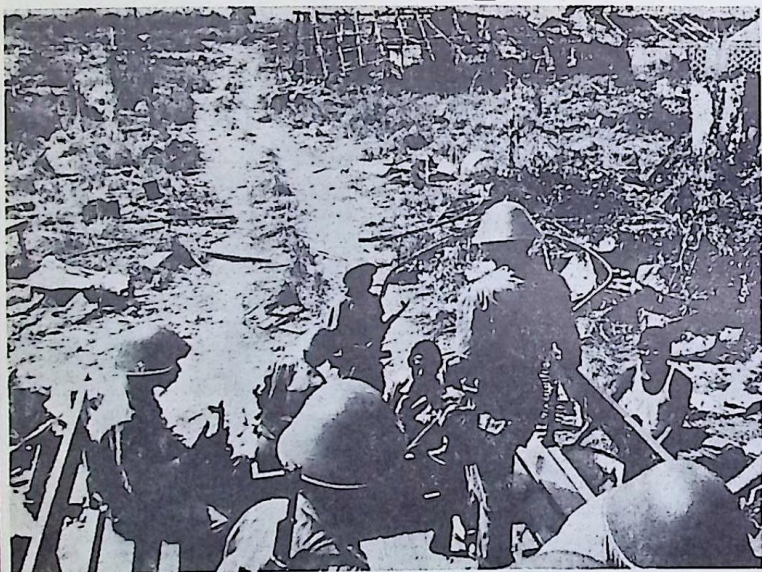
Men ikke nok så mange forbrugsbegrænsende foranstaltninger vil kunne løse kapitalismens problemer. Tværtimod graver den sin grav dybere og dybere med sine indgreb. Det er kapitalismens egen udvikling, som sætter den socialistiske revolution på dagsordenen.

Ikke desto mindre vil de skiftende administratører af kapitalismen fortsætte med at vælte byrderne over på arbejderklassen, og det hvad enten administratoren hedder Venstre eller socialdemokratiet. Den aktuelle situation viser hvilke metoder, de vil anvende: forøgelse af den indirekte beskatning, som socialdemokratiet lavede startskuddet til ved indførelsen af 5% omsen i 1962 - en metode hvor en endnu større del af skattebyrden må bæres af de arbejdende masser. Endvidere ved en videreførelse af den indkomstpolitik, som socialdemokratiet indledte i 1963. En metode hvor stat, kapital og fagbevægelse i fællesskab fastsætter lønningerne.

I dag siger LO ja til lønstop "på

Fortsættes side 2

Portugisisk desertør om: situationen i Portugal

Enhed fra befrielsesstyrkerne i Angola

Arbejderbladet har den 2.5.74 taget et interview med en repræsentant for De portugisiske Desertørers komitee (PDK). Af sikkerhedsmæssige grunde offentliggør vi ikke hans navn.

Arbejderbladet: Hvad er jeres reaktion på kuppet i Portugal?

Desertørkomiteen: Alle var glade i begyndelsen fordi Caetano's regime er styrtet. Men det stod klart for de fleste portugisere i Danmark, at magten ikke er kommet i folkets hænder, i arbejderklassens hænder. Og vi vidste også fra begyndelsen, at de ville fortsætte kolonikrigen. Og det betyder, at desertørernes situation ikke er meget forskellig fra før. F. eks. regner vi ikke med, at de ville give os amnesti, for Spínola og de andre militærfolk, der har taget magten, kan ikke lide desertører.

AB: Vil I blive arresterede, hvis I tager tilbage?

PDK: Det generelle billede her i Danmark er, at man vil tage tilba-

ge, med eller uden amnesti. For situationen vil være en anden, hvis alle de 20.000 desertører, der er uden for Portugal, tager tilbage. De kan ikke sætte os alle i fængsel på en gang. Og de vil også få problemer med at sende folk til kolonierne. Hvis de anbringer os i hæren igen, når vi kommer tilbage, så er det ikke sikkert, at det vil lykkes for dem at sende folk til Afrika. Og det gælder også de soldater, der er i hæren i dag. Folk har fået en højere bevidsthed om kolonikrigen og om situationen i Portugal i disse dage.

AB: De efterretninger vi får fra radioen og TV giver ellers indtryk af, at folk har tiltro til Spínola og juntaen.

PDK: Ja, alle er glade fordi Caetano og det fascistiske regime, der har behersket landet siden 1926, er faldet. Men jeg tror ikke, at de vil blive ved med at være glade for juntaen og for de politiske par-

Fortsættes side 6

Sådan startede proteststrejkerne

Torsdag morgen den 9.5 blev regeringens spareforslag diskuteret på hele Lindø. Vreden var stor over angrebet på vores i forvejen udhulede lønninger. Det begyndte i halområdet, nogle sjak på morgen-skiftet begyndte at diskutere indbyrdes. Derefter bredte det sig hurtigt til hele halområdet, ved 7-tiden var hallerne næsten tomme og ved 9-tiden var strejken en realitet på hele Lindø. Strejken var hel spontan og opstod uden om fagforeningen, men tillidsmændene, som først var lidt rådvilde, forsøgte at dreje strejken ind i de sædvanlige baner, med en resolution som opfordrer til opbakning bag de

såkalte arbejderpartier. Hvad tillidsmændene vil med deres resolution til støtte for arbejderpartierne er meget klart, de vil have, at vi skal strejke på en socialdemokratisk regering støttet af DKP og at vi, når sådan en regering er blevet valgt, skal finde os i de forværedede levevilkår, som vi kan se frem til, uanset hvem der har regeringsmagten. Uanset hvad der sker i folkettingen, så står det klart, at vi arbejdere ikke får noget uden at vi kæmper for det og at vi for at kunne kæmpe må organisere os og smide tillidsmændene og deres resolutioner tilside.

Tusindvis af arbejdere tulte Lindø-arbejdernes eksempel. Her marcherer Ford-arbejderne mod Christiansborg.

Valget i Frankrig

Se side 6

Voksende modstand mod LO

Inden for det sidste års tid har der været flere eksempler på, at fagforeningsmedlemmer har protesteret mod de høje fagforeningskontingenter og sat spørgsmålstegn ved, om de overhovedet fik nogen gavn af de mange penge, som bliver indbetalt til fagforeningerne.

Først var det tobaksarbejderne i Ålborg, som nægtede at indbetale en kontingentforhøjelse på 5 kr.

For kort tid siden meldte 24 smede sig ud af metalarbejderforbundet på Bornholm og Kristeligt Fagforbund.

Fortsættes side 4

Poulus Andersen: "De blir fyret."

Aalborg Universitetsbibliotek

530011123448

ARBEJDERBLADET

Lederen udtrykker politbureauets standpunkt

ARBEJDERBLADET, Guldbergvej 13, 4. th., 2000 F. FA 2476
 Løssalg 1 kr., Abonnement 25 kr., Kampabonnement 50 kr.
 Institutionsabonnement 65 kr.
 Giro 20019
 Ansvarshavende Finn Sørensen

byrokrater: med alle midler søge at få os i arbejde igen.

Og Danmarks Kommunistiske Parti afslører sig som intet andet end socialdemokratiets venstrefløj. De opfordrer arbejderne til at "gøre fagforeningen til kamporganisation" - den fagforening som vi netop skubber til side, for at kunne føre vores lønkamp - den fagforening, der direkte saboterer ethvert forsøg fra vores side på at føre en selvstændig kamp.

Derfor bliver kampen mod kapitalens offensiv også en kamp mod de såkaldte "arbejderpartier". De forhindrer at vi kan opnå en slagkraftig enhed i kampen. Samtidig vil kapitalismens krise udbygges, og de forbedringer, vi kan opnå ved en uforsonlig kamp, vil blive udhulet af pristigninger, arbejdsløshed. Endelig vil handelskrigen mellem de imperialistiske lande styre os ud i en ny imperialistisk krig.

Derfor er det ikke nok, at organisere sig til arbejdskamp i demokratisk valgte strejkekomiteer, hvor fagforening og tillidsfolk skubbes til side. En varig enhed opnås kun gennem et virkeligt arbejderparti, et revolutionært kommunistisk parti, der kan lede kampen. Kampen mod nedskæringer og kampen for at afskaffe årsagen til nedskæringerne: kapitalismen.

Arbejder! Organiser dig i KAM-1, og vær med til at opbygge dette parti.

DKP's ønskedrøm: at administrere kapitalismen sammen med Socialdemokratiet

DKP, SOM IGENNEM MANGE ÅR HAR FØRT EN SKYGGETILVÆRELSE UDENFOR FOLKETINGET, HAR I DET SIDSTE ÅRS TID VÆRET I FREMGANG I TAKT MED, AT UTILFREDSHEDEN MED SOCIALDEMOKRATIETS LØSNINGER PÅ DEN BEGYNDENDE KAPITALISTISKE KRISE HAR BREDT SIG. MED SINE "SOCIALISTISKE" FRASER OG MILITANTE SPROGBRUG HAR DKP FORMÅET AT TILTRÆKKE STEMME FRA MANGE UTILFREDSE ARBEJDERE. DENNE FREMGANG FOR DKP HAR FOR ALVOR SAT SKUB I DERES GAMLE DRØM OM AT BLIVE STØTTEPARTI FOR EN SOCIALDEMOKRATISK REGERING.

"Nu er målet fuldt" - hedder en udtalelse fra DKP's forretningsudvalg (Land og Folk II. 5), som kræver:

"Vi må have valg og en ny regering, der gennemfører en ny politik, rettet mod storkapitalen".

Denne nye regering - "en arbejderregering - men med kommunisterne" - hvor S og DKP altså skal dele taburetter, skal gennemføre "den ny politik":

- Stop jordspekulationerne og inddrag kapitalværdistigningen, som sidste år var 60 milliarder.

Vi spørger: Standsning af jordspekulationen sammen med det socialdemokrati, der i alle de boligforlig og 'jordpolitiske løsninger', det har været med til at gennemføre i årenes løb, aldrig har rørt en finger for at inddrage de arbejdsfrie milliardbeløb fra værdistigningerne på jord og fast ejendom?

- Tag fat på de 17 milliarder, som storkapitalen holder uden for beskatning.

Vi spørger: Beskatning af kapitalisternes milliarder sammen med det socialdemokrati, der i alle sine regeringsperioder har bestræbt sig på at skatteflå den arbejdsende befolkning, både med direkte og indirekte skatter, mens kapitalisterne fik skattelettelser, forbedrede afskrivningsregler osv. osv.?

- Spar på de militære udgifter, f. eks den halve milliard, som man for nylig har bevilget til kampvogne.

Vi spørger: Nedskæring af militærbudgetet sammen med det socialdemokrati, som i den sidste meneskealder kun har oprustet og forbedret militærmagten, som er en varm tilhænger af NATO-alliancen, og som ved den nyligt gennemførte forsvarsordning har banet vejen for en professionel hær til effektiv nedkæmpelse af de, der nægter at bøje ryg for kapitalens herre-

dømme?

- Ingen momsforhøjelse, men momsen væk fra maden.

Vi spørger: Gå imod moms og afgifter sammen med det socialdemokrati, som i 1962 indførte 'omsen' (5%), og som siden har 3-doblet forbrugsafgifterne på livsformødenhederne som et led i deres konsekvente bestræbelser på at nedskære arbejderklassens levevilkår og vælte kapitalisternes vanskeligheder over på arbejderne?

- Standsning af pris- og husleje-forhøjelser.

Vi spørger: Hvordan gennemføre prisstop sammen med det socialdemokrati, der hverken vil eller kan gå på tværs af monopolernes prispolitik, og hvordan gennemføre huslejestop med det socialdemokrati, der i det ene boligforlig efter det andet har indført stortiliede husleje-forhøjelser for almindelige arbejderboliger, og som til enhver tid har begunstiget boligspekulanterne og deres skyhøje profitter?

- Ophævelse af det arbejdsløshedsskabende bygge- og anlægsstop.

Vi spørger: Sammen med socialdemokratiet at ophæve det byggestop, der er afgørende betydning for kapitalisternes behov for arbejdskraft i eksportindustrien, at afskaffe arbejdsløsheden sammen med det socialdemokrati, der kalder 5-10% arbejdsløshed for "fuld beskæftigelse"?

- Gennemføre en selvstændig importregulering uden hensyn til alle direktiver fra EF's galehus.

Vi spørger: At gå imod EF sammen med det socialdemokrati, som altid har været en ivrig fortaler for kapitalisternes Europæiske Fællesskab, og som i dag aktivt deltager i opbygningen af denne imperialistiske blokdannelse?

Et af to: Enten er de, der opstiller sådanne krav utiladeligt naive og uden den mindste kontakt med virkeligheden - eller også er de politiske illusionsmagere.

Vi foretrækker at tro det sidste: DKP ønsker at sprede illusioner om, at det kan lykkes at 'presse socialdemokratiet til venstre', at 'socialdemokratiet kan tvinges til at føre arbejderpolitik'. Men dermed ser disse "kommunister" tolt bort fra, at de socialdemokratiske ledere - og det gælder i både partiet og fagbevægelsen - absolut ikke har interesse i at føre virkeligt arbejderpolitik. De socialdemokratiske arbejderbyrokrater har aldeles ingen interesse i at afskaffe det kapitalistiske system - for

de lever nemlig selv fedt og godt af det! De er opkøbt og bestulket af kapitalisterne til at tjene deres interesser.

SOCIALDEMOKRATIET ET ARBEJDERPARTI?

DKP kalder socialdemokratiet et arbejderparti, vi kalder det et socialfascistisk parti.

At socialdemokratiet primært henter sine stemmer blandt arbejderne betyder ikke at de varetager deres interesser. Socialdemokratiet varetager finanskapitalens interesser.

Når vi betegner socialdemokratiet som et socialfascistisk parti, på samme måde som DKP gjorde i 30'erne, da det var et kommunistisk parti og stod i spidsen for arbejderklassens kamp, er det fordi socialdemokratiet er skaberen af den moderne korporative stat.

Det var socialdemokratiet og De samvirkende Fagforbund, der i 1899 underskrev septemberforliget, som var begyndelsen til at forbyde arbejderklassens kamp. Og siden da har det fulgt slag i slag med oprettelse og nedlæggelse af mæglingsudvalg, voldgiftsudvalg, forligsinstitutioner, forhandlingsregler, varslingsregler, organisationscentraliseringer, Kanslergadeforliget, hvor danske arbejdere endelig mistede strejkeretten og hvor fagforeningernes indlemmelse i staten blev fuldført. Under krigen var det socialdemokratiet, der stod for den Nazivenlige politik til gavn for kapitalen. Under dække af den Nazistiske besættelse strammedes defagretsligeregler yderligere, og socialdemokratiet fik endelig mulighed for at få den kommunistiske dødsfjende forbudt. Kommunistiske arbejdere og intellektuelle blev fængslet og overført til KZ-lejre, og Stauning fik laurbærkrans af Hitler ved hans begravelse, som tak for hans Nazivenlige agitation.

Efter besættelsen fortsatte Socialdemokratiet i samme spor. Opbygningen af den korporative stat fortsatte og fortsætter. Tillidsmandsinstitutionen er blevet udbygget, så der idag vander 80.000 ordensbetjente rundt på arbejdspladserne og formidler klassesamarbejdet, mens de bekæmper ethvert forsøg på selvstændig kamp fra arbejderne side.

Det er dette parti DKP kalder et "arbejder"parti, og ønsker at samarbejde med på vejen til socialismen.

Men hvilke formål kan DKP da have med at udspinde disse illusioner om socialdemokratiet? Med ovenstående i tankerne giver svaret faktisk sig selv: de opadstræbende DKP'ske arbejderbyrokrater ønsker også at skaffe sig 'en plads ved kødgyderne' - de vil også have del i frugterne ved at administrere kapitalismen. Se blot på Frankrig i denne tid: dér er tingene længere fremskredne, dér vil vi muligvis allerede efter præsidentvalget se Moskva-revisionisterne som den borgerlige statsmagts forvaltere - i samarbejde med socialdemokraterne. Eller se på Portugal, hvor revisionistpartiet står og tripper for at komme i den nye, socialfascistiske regering. Og udviklingen i Chile med Allendes 'enhedsregering' er for velkendt til, at vi behøver at omtale det her.

DKP's "radikale reformisme" har kun et formål: at aflede arbejderklassen fra den revolutionære vej, fra den eneste vej, der

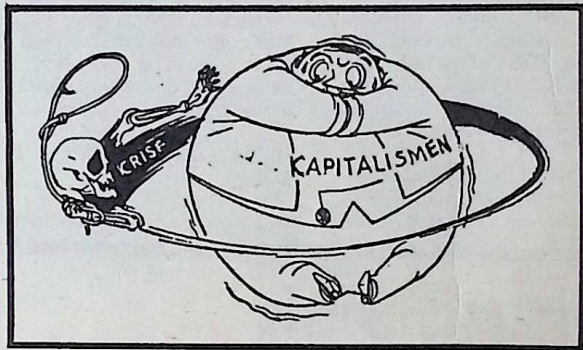
KAPITALENS OFFENSIV

Fortsat fra side 1

betingelse" af øget investeringshjælp til kapitalen i form af ØD- og som bekendt har Nyboe Andersen for nylig sluttet op om LO's forslag. Sidst men ikke mindst ved at de enkelte arbejdsgivere siger nej til lønforhøjelser, hvad Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jernet allerede har opfordret sine medlemmer til.

KAMP MOD NEDSKÆRINGERNE OG KAMP FOR SOCIALISMEN.

Når vi går til kamp mod denne offensiv - ikke bare ved at demonstrere en enkelt dag, men ved at rejse lønkrav, og bruge det eneste våben vi har, den vilde strejke - så vil det vise sig, hvor vi har de såkaldte "arbejderpartier", og deres repræsentanter i fagforeninger og klubbestyrelser landet over. Så vil det vise sig, at alle de tillidsmænd, uanset partifarve, der netop har haft så travlt med at tage ledelsen af de spontane protester - at de vender sig mod os. De vil gøre deres pligt som fag-

KA-ml's 1.maj

I alle KAM-1's afdelinger landet over blev arbejderklassens kamp- og festdag højtideligholdt. Der blev afholdt møder og kammeratskabsaftener.

I København og Århus blev der afholdt offentlige møder, og i Odense, Ålborg, Horsens og Kolding var der kammeratskabsaftener for medlemmer og sympatisører.

På møderne blev der gjort status over situationen både herhjemme og i udlandet, og forbundets politik blev fremlagt til åben diskussion.

De offentlige møder i København og Århus samlede henholdsvis ca. 90 og ca. 50 mennesker.

Kammerat Finn Kejling fra KAM-1's daglige ledelse holder 1. maj-talen i København

KAM-1's orkester, DE RØDE RAKETTER, synger for på de revolutionære sange.

fører til kapitalismens afskaffelse. DKP fungerer således i praksis som socialdemokratiets støtteparti til venstre. Det opsuger den utilfredshed med socialdemokratiet, som følger i kølvandet på højkonjunkturens afslutning. Og derfor er DKP i sidste ende kapitalens håndlanger.

KLASSE
MOD
KLASSE

12.5.1974

Knud Jespersens ønskedrøm.

Om Lenins «Brev til en kammerat..»

OM LENIN'S:
"BREV TIL EN KAMMERAT OM
VORE ORGANISATORISKE OPGA-
VER".

Ovennævnte brochure er nu klar fra
ARBEJDERFORLAGET og kan snart
fås i RØDE-STJERNE-BUTIKKER-
NE.

Brochuren er et indlæg i en diskus-
sion om den organisatoriske opbyg-
ning af det revolutionære russiske
arbejderparti ved århundredeskiftet.

Brevet fik en overordentlig stor ud-
bredelse i det gamle Zar-rusland
og gav anledning til en omfattende
effektivisering af det politiske ar-
bejde.

Brevet viser os, at Lenin var en ge-
nial teoretiker, netop fordi han hav-
de et klartseende og "udomatisk"
greb om de praktiske opgaver.

KAM-1 har med stor omhu sat sig
ind i de leninistiske teorier om par-
tiopbygning. Tiden er nu inde til og-
så at tilegne sig en leninistisk prak-
sis.

Der tænkes her på, at vi har opbyg-
get og stabiliseret en medlemsorga-
nisation, hvis maskineri i det store
og hele fungerer udmærket, og som
har et nogenlunde greb om den vi-
denskabelige socialisme - men at
denne organisations mangler, hvad
angår sympatisørarbejdet og rekru-
teringsarbejdet, bliver stadig mere
påtrængende problemer, som over-
alt i organisationen bør tages op til
undersøgelse.

Og til dette formål er udgivelsen af
"Brevet til kammeraten" en oplagt
anledning.

DET VIGTIGSTE PRINCIP

Lenin understreger i "Brevet", hvad
det vigtigste princip i denne situation
er. Han skriver:

Med hensyn til partiets ledelse ...
kræves der den størst mulige cen-
tralisering, hvorimod der med hen-
syn til partiet og bevægelsen kræ-
ves den størst mulige decentrali-
sering ... det vil sige, at man skal
fordele det størst mulige ansvar in-
denfor partiet på hvert enkelt med-
lem.

(s. 21-22)

Dette princip skal vi benytte i vort
sympatisør- og rekruteringsarbejde
på den måde, at hvert medlem har et
ansvar for, at dette arbejde udvik-
les, at han og hun lægger hovedet i
blød og overvejer og afprøver alle i-
deer og forslag - store som små -
for at få regelmæssig kontakt og om-
gang med sympatisører til vor orga-
nisation.

Det gælder i dette arbejde om at "la-
de 100 blomster blomstre og lade 100
tankeretninger kappes", som man
siger i Kina. Heri ligger decentra-
liseringen.

Nu er det jo ikke sådan, at dette ar-
bejde ikke findes, og at ingen har
tænkt på det. Tværtimod har man
mange steder så småt forsøgt at gå
i gang med det, spontant så at sige.
Men det vi skal frem til er, at sym-
patisør- og rekruteringsarbejdet
bliver en bevidst og meget central
del af forbundets virksomhed.

Og her kommer centraliseringen
ind. For skal sympatisørarbejdet
blive en virkelig central opgave for
alle afdelinger landet over, så kræ-
ves det at alle erfaringer, gode som
dårlige, alle initiativer, vellykkede
som mislykkede, regelmæssigt rap-
porteres til forbundets ledelse, som
kan opsummere erfaringerne og gøre
materialet tilgængeligt for alle i
ARBEJDERBLADET.

EN DELER SIG I TO

Et andet vigtigt princip, som pjecen
påpeger, er kravet om specialise-
ring og arbejdsdeling. Også dette

princip bør vi anvende i større ud-
strækning end tilfældet er nu.

De nuværende grundorganisationer/
afdelinger er ofte rene studiecirklér,
hvor man fører endeløse diskussio-
ner "om alt muligt" og så organisæ-
rer lidt bladsalg sidst på aftenen.

Vi må se at vokse fra denne praksis,
som i det lange løb ikke er anvende-
lig hvis man skal gøre sig håb om at
trække flere nye arbejdere ind i or-
ganisationen.

For det første er det vigtigt overalt,
hvor det er muligt at tage skridt til
at oprette celler direkte på fabriks-
kerne, og her begynde at udfolde
selvständigt initiativ for med alle
midler at vinde læsere, abonnenter
og sympatisører for forbundet.

Dette arbejde er den vigtigste opga-
ve for organisationen idag, og o-
veralt bør de pågældende kamme-
rater fritages for andre pligter i
organisationen i et sådant omfang
at de får tid til at udvikle fabriksar-
bejdet.

Dette gælder, både hvor der er mu-
lighed for at fabrikscellen kan optræ-
de som en åbenlys politisk gruppe,
der tager til orde i lokale spørgsmål,
men det gælder også hvor kræfterne
og de lokale forhold kun tillader et
mere diskret og beskedent arbejde,
hvor medlemmerne kun giver sig til
kende over for de nærmeste, mest
klassebevidste kolleger.

BOLIGCELLEN

Men de kammerater, der ikke har
mulighed for at deltage i fabrikscel-
le-opbygningen bør ligeledes speci-
alisere sig, først og fremmest i
husagitation. Også her gælder det
om at tage sig tid til at lære de sym-
patiserende personligt at kende, og
også her gælder det om at udvikle
og afprøve selvständige initiativer i
særligt udvalgte arbejderkvarterer.

Man kan tænke sig en arbejdsdeling,
hvor f.eks. nye folk tager sig af at
sprede reklamefoldere og plakater
for bladet, mens mere erfarne folk
tager sig af at besøge kontakterne,
om muligt hver 14. dag med særligt
velvalgte pjecer og bladet.

Et vigtigt organisatorisk princip er,
at alle hele tiden har noget at lave,
som de kan magte, og som de har et
ansvar for.

LENIN

Og det kræfterne skal organiseres
om, er, at oparbejde et tillidsfor-
hold hos de mest bevidste arbejdere
i kvarteret, hvilket er en forudsæt-
ning for senere at kunne sætte sig i
spidsen for lokale spontane kampe
mod f.eks. husleje-forhøjelser.

I modsætning til de gamle "studie-
cirklér" hvis vigtigste arbejde best-
od i de grundige medlemsdiskus-
sioner, så gælder det for de nye
grundorganisationer, at de nu ud-
vider deres virksomhed til osse at
omfatte regelmæssige sammenkom-
ster og større og mindre møder for
ikke-medlemmer.

På disse møder kan man f.eks. tage
bladkritik op og diskutere forbundets
politik i al almindelighed, eller man
kan tage et aktuelt politisk emne op
og diskutere hvordan kommunister
bør forholde sig til den situation.

Denne praksis har to sider. Dens
formål er nemlig ikke alene at ud-
brede kendskabet til KAM-1 og den
videnskabelige socialisme. Lige så
vigtigt er det at vi selv får langt
større kendskab til vore sympatisø-
rers vurderinger og erfaringer,
samt til de tallose konkrete proble-
mer som arbejderklassen må slås
med.

Før vi udvikler denne praksis vil
det ikke lykkes for os at forene ar-
bejderbevægelsen med den videnska-
belige socialisme.

NYE OPGAVER FOR LEDELSEN

Som nævnt bør resultaterne af dette
arbejde nøje rapporteres til forbun-
dets ledelse, så denne kan tage
skridt til at støtte det lokale arbejde
mere effektivt.

En forudsætning for at vi succesrigt
kan arbejde os frem mod disse opga-
ver er nemlig, at den centrale ledel-
se følger med i denne udvikling og
begynder at forberede sig på at kun-
ne holde regelmæssige arrangemen-
ter af oplysende og underholdende
karakter, hvortil medlemmerne kan
invitere deres sympatisører.

Efterhånden som sympatisør-arbej-
det skrider frem bør ledelsen for-
berede sig på at skulle afholde agi-
tationsmøder, med taler, musik og
lysbilleder.

Det bliver osse nødvendigt at forbe-
rede regelmæssige kultur- og film-
aftener, som kan gå på omgang mel-
lem afdelingerne, når disse mener,
at kunne trække folk til.

En tredje form for aktivitet kan væ-
re at man fra centralt hold udsender
foredragsholdere om aktuelle poli-
tiske spørgsmål.

En udvikling i denne retning kommer
osse til at stille krav til vor for-
lagsvirksomhed, som bør arbejde
hen mod regelmæssigt at kunne ud-
give pjecer af mere populært til-
snit.

Overgangen til specialiserede grund-
organisationer rejser således beho-
vet for en masse specialiserede un-
derafdelinger og service-organer.
Men dette er kun godt. For jo mere
mangartede og alsidigt vor partifor-
beredende virksomhed er, des bedre
kan vi straks placere folk på poster,
hvor de hurtigt kan give deres talen-
ter fuld udfoldelse i bevægelsens
tjeneste.

En sådan udvikling giver os også
mulighed for at omgruppere folk, i-
det vi må huske på:

"at forskellig revolutionær virk-
somhed kræver forskellige evner,
og at en person, som er fuldstæn-
dig uegnet som organisator, kan
blive en uerstattelig agitator."
(Lenin: "Brev til en kammerat",
s.16)

KAMP FOR PROPAGANDAORGANI- SATIONEN.

Som man vil se, kommer denne
skitserede udvikling ikke dumpende
ned fra himlen, eller som et direk-
tiv fra Centralkomiteen. Som man
vil se kræver denne udvikling en
indsats fra hvert enkelt medlem og
hver enkelt afdeling. Ovenikøbet vil
der med sikkerhed blive en vej bro-
lagt med nederlag og skuffelser og
mislykkede arrangementer, men det
er den eneste vej fremad.

En øget praksis med sympatisør- og
rekruteringsarbejdet er en forudsæt-
ning for at kunne tilegne sig en dybe
forståelse af den videnskabelige
socialismes teori. Endvidere bør
man huske på at der er en sammen-
hang mellem organisationens stør-
relse og dens teoretiske indsigt,
for så vidt at medlemstilgangen be-
handles rigtigt efter specialiserin-
gens princip. På den måde kan det
praktiske arbejde fordeles mellem
flere, som specialiserer sig, og
dette giver os desuden kræfter til
en yderligere specialisering og
dybdeboring på det teoretiske ar-
bejdes område.

Vi håber hermed at have givet bol-
den op til en omfattende konkret dis-
kussion om vore organisatoriske op-
gaver, og ser frem til at kunne of-
fentliggøre debatindlæg om emnet,
efterhånden som afdelingerne tager
fat på studiet af "Et brev til en kam-
merat". Til supplerende litteratur
anbefaler vi iøvrigt 4. kap. af Le-
nins "Hvad må der gøres?".

Rapport om gadesalget i Kolding

VI HAR MODTAGET EN RAPPORT
FRA KA-ml's AFDELING I KOLD-
ING OM HVORDAN DE GRIBER GA-
DESALGET AF ARBEJDERBLADET
AN:

GADESALGET

Når vi sælger på gaden står vi som
regel nogle stykker sammen. Det
er vores erfaring, at det giver det
bedste resultat af 3 grunde: For
det første standser salget ikke selv-
om en eller to kammerater står og
taler med nogle, der vil købe bla-
det. For det andet inspirerer man
hinanden til at være mere aktiv
under salget, hvorimod man let
risikerer at "falde hen" hvis man
står alene et sted. Og sidst men
ikke mindst er det sundt for sym-
patisørerne at komme med ud at
sælge sammen med nogle medlem-
mer fra forbundet.

Vi har fundet ud af, at det er ikke
nok, at man bare stiller sig op på
gaden med en stak Arbejderblade
under armen og begynder at råbe
LÆS ARBEJDERBLADET eller
ARBEJDERBLADET I KRONE eller
noget lignende. Nej, der skal helt
andre ting til, hvis man vil opnå
nogle gode resultater på gaden.
Foreløbig har vi prøvet med en
stor transparent med ARBEJDER-
BLADETS hovede på, men også
andre ting kan og skal bruges f.eks.
kan man sælge med en sandwich på
ryggen og maven, man kan lave en
plancheudstilling om f.eks. be-
frielseskampene i den tredje ver-
den, eller om den russiske social-

imperialisme, man kan spille mu-
sik, man kan have faner med, bog-
bord, holde korte taler osv. Mulig-
hederne er utallige, og om man
skal anvende faner eller transpar-
ant, plancher eller bogbord må
afhænge af de lokale forhold, hvor
mange man er til at sælge, om det
er en bred eller smal gade osv.
Men en ting er helt sikkert: man
skal udnytte den slags effekter så
ofte, man kan komme afsted med
det, eventuelt skifte mellem dem.

For at man kan se, at det hjælper
med en transparent og med aktivt
salg (med aktivt salg mener vi, at
man ikke bare står stille og sælger,
men at man kommer folk imøde,
viser bladet frem, fortæller om
indholdet), kan vi give nogle tørre
tal. ARBEJDERBLADET nr. 2 solg-
te vi 78 stk. af på gaden, nr. 3 kun
46 stk. og nr. 4 105 stk. Alle tre
gange var vi fire mand, og sammen-
lagt har vi været på gaden omkring
4-5 timer hver, men da vi solgte
nr. 2 og nr. 4 havde vi taget vores
transparent med, og da vi solgte
nr. 3 havde vi det ikke. Den for-
holdsvis store forskel mellem sal-
get af nr. 2 og nr. 4 ligger ikke i
at det var 1. maj, for salget fra
denne dag er ikke taget med, men
det skyldes snarere at vi var me-
get mere aktive ved nr. 4, så det
kan altså også betale sig!

Vi opfordrer de andre afdelinger
til at komme med deres erfaringer
fra bladsalget.

Bestil fra ARBEJDERFORLAGET

Fr. Engels	: Arbejdets rolle ved abens forvandling til menneske	1 kr
V.I. Lenin	: Om strejker	2 kr
	Staten	2 kr
	De russiske socialdemokraters opgave	1 kr
	Et brændende spørgsmål - om kampen for det revolutionære parti	3 kr
	Hvad skal man begynde med - artikler om partiopbygning i Rusland	4 kr
J. Stalin	: Mod forladigelserne af parolen om selvkritik 1 kr	
	Samtale med Emil Ludwig	1 kr
	Om dialektisk og historisk materialisme	3 kr
	Om partiet	3 kr
C. Zetkin	: Lenin - om kvindespørgsmålet	2 kr
Thälmann	: Tyskland, socialdemokratiet og fascismen	1 kr
Dimitrov	: Om fagforeningerne	2 kr
O Nysström	: Fascisme og socialfacisme	3 kr
	Strasbourgteserne, om den økonomiske kamps taktik	1 kr
SUKP	(b)s historie, kap. 1 og 2	4 kr

Pris + porto indsat
på giro 23 42 79

ARBEJDERFORLAGET
Røde Stjerne, Allegade 19, o.g. 5002 Odense

Modstand mod LO

Fortsat fra side 1

Deres udmeldelse begrundede de med den bureaukratiske ledelse af fagforeningerne fra toppen og ned- efter og med, at de ikke ville betale de høje kontingenter, som de ikke fik nogen gavn af.

Denne udmeldelse fik dog ikke lov at vare længe, for de udmeldte arbejdere blev hurtigt tvunget tilbage i Metal, da dette forbund udsendte strejke- og blokadevarsel mod Nexø Motor og Maskinfabrik, hvor de udmeldte smede arbejdede.

Og sidst har over loo skibsværfts- arbejdere på Nordsøværftet i Ringkøbing nægtet at betale kontingent til Aktuelt, og hovedparten har ytr- et ønske om udmeldelse af Metal- arbejderforbundet. Samtidig har de forhandlet om indmeldelse i Kristeligt Fagforbund, som har lo- vet lavere kontingent.

Også her har Metal med Paulus Andersen i spidsen faret hårdt frem. Man har sendt trusselsbreve og truet skibsværftsarbejderne med fyring, hvis de meldte sig ud af Metal og DASF.

Paulus Andersen sagde på et møde med skibsværftsarbejderne: "I samme øjeblik i melder jer ud af forbundet, er i uden arbejde. Skibs- værftet i Ringkøbing har som alle andre arbejdsgivere indgået en overenskomst med Metalarbejder- forbundet, som i sagens natur skal holdes".

KRISTELIGT FAGFORBUND INTET ALTERNATIV

Vi må naturligvis gøre klart at Kristeligt Fagforbund ikke er no- get alternativ til LO, men om mu- ligt lige så reaktionært. Både ar- bejdsgivere og arbejdere er me- lemmer af KF.

Vi opfordrer altså ikke folk til at melde sig ud af fagforeningen. Dels fordi det er nødvendigt at af- sløre fagforeningernes reaktionæ- re natur også på fagforeningsmø- derne - dels fordi man langt de fleste steder er tvunget til at være medlem for overhovedet at få ar- bejde.

Men de ovennævnte protester er et spontant udtryk for, at stadig flere arbejdere har indset, at fag- foreningerne ikke varetager deres interesser.

Gamle arbejdere kan huske i fag- foreningernes ungdom, da en ar- bejder blev fyret, hvis han var medlem af fagforeningerne, men i dag er tingene vendt om - nu bli- ver en arbejder fyret af Paulus Andersen, hvis han ikke er me- lem af fagforeningerne. Og i man- ge tilfælde bliver fagforeningskon- tingentet trukket af arbejdsgiverne.

HVAD SKAL VI SÆTTE I STEDET FOR FAGFORENINGERNE?

Mange arbejdere siger, at fagfor- eningerne ikke mere er vores or- ganisationer, men hvad skal vi sætte i stedet for?

Vi mener, at arbejderklassen i kampsituationer skal organisere sig i demokratiske valgte strejke- komiteer. Det er ikke noget vi har fundet på bag skrivebordet. Det er hvad erfaringerne fra strejker i Danmark og andre europæiske lande har vist.

Kun ved, at vi selvstændigt orga- niserer os i strejkekomiteer, kan vi undgå, at klasseforræderne i fagforeningerne saboterer vores kamp.

Det er klart, at klassekampen vil tvinge arbejderklassen til på et senere tidspunkt at udvikle en landsomfattende strejke-organisa- tion.

Derfor må vi sige til alle arbej- dere, som vil kæmpe for bedre ar- bejdsforhold: Organiser strejkekam- pen uden om fagforeningerne og bekæmp indblanding fra tillids- mænd og andre fagforeningsfolk, uafhængigt af om de kommer fra LO eller Kristeligt Fagforbund.

**ABONNER
NU!**

LØN, PRIS og PROFIT

Hver gang vi åbner for radioen, TV eller en eller anden avis, bombar- deres vi med gallupundersøgelser, betalingsbalance oversigter, over- sigter over pristallet, forbruger- prisindekset, månedsprisindekset osv, osv. De borgerlige statistik- ker fremstiller ikke forholdene for arbejderne på en let og over- skuelig måde. Når vi mærker, at vi stadig hurtigere når bunden i pengepungen, får vi at vide, at re- allønnen er steget med 2,3 %, el- ler hvad de ellers kan finde på at slynge ud.

For at vi kan få et overblik over vores situation er vi derfor nødt til selv at følge udviklingen nøje. Vi har derfor besluttet at lave en rubrik i ARBEJDERBLADET, hvor vi jævnligt vil behandle løn- nens udvikling, priserens udvik- ling og profitternes udvikling. På denne måde vil vi løbende kunne vise, hvorledes arbejderne stil- ling er.

Det er imidlertid ikke let at opby- ge en sådan statistik. De borger- lige oplysninger kan vi kun anven- de i meget begrænset omfang. De- res tal og oversigter er gennem- snit, hvor arbejderne er blandet sammen med funktionærer og di- rektører osv. Den slags gennem- snit fortæller ikke meget om vo- res situation.

Derfor har vi valgt at gribe sagen an på følgende måde: Vi vil op- stille en "madpose" indeholdende madvarer for en familie beståen- de af 2 voksne samt 2 børn på henholdsvis 4 og 9 år. For at vi ikke skal blive beskyldt for at male "fanden på væggen" har vi anvendt en kostplan opstillet af "Husholdningsrådet" med mang- de angivelser.

For boligens vedkommende vil vi dels løbende oplyse, hvad en nyopført lejlighed koster, dels følge en lejlighed og se hvorle- des lejen for denne udvikler sig.

Derudover vil vi følge lønudvik- lingen, dels hvad dyrtidsportioner- ne giver samt lønledningen og ende- lig hvad overenskomsterne giver.

Endelig vil vi følge kapitalisternes udstedelser af friaktier samt udbyt- tet til aktionærerne, så vi får et o- verblik over deres profitter. Denne statistik, må vi nok indrømme, er vanskelig at gennemføre. De tal som vi kan fremlægge er de offici- elle oplysninger som vi kan få ge- nem aviser og andre publikationer. Med de muligheder de enkelte sel- skaber har for at manipulere rundt med pengene, opstilling af diverse regnskaber, vil vi aldrig kunne få et helt præcist billede af deres vir- kelige udbytte. Men vi kan følge tendensen og det er i første række udmærket.

Nettoudbytte for aktieselskaber efter fradrag for skat og afskrivninger + overførsler til reservefonds og henlæggelser i millioner kroner.

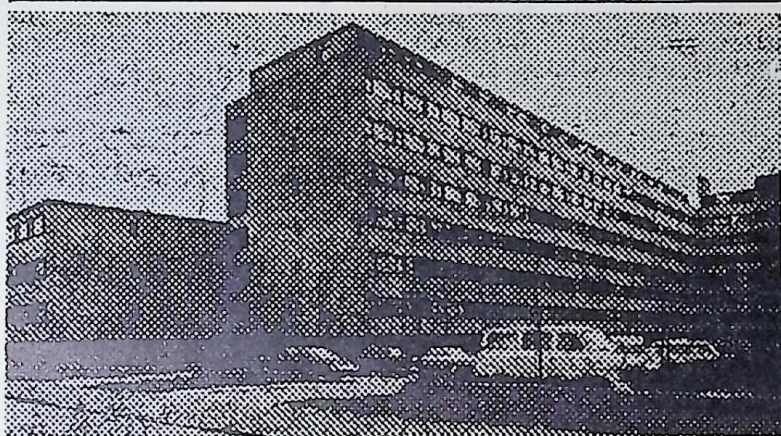
	1973	1972	stigning i %
De Forenede Dampskibsselskaber	10,7	3,7	190%
Københavns Telefonaktieselskab	96,8	71,6	35%
Post & Telegrafvæsenet	121,0	71,0	70%
Dyrup	7,0	4,6	52%
Store Nordiske	14,6	9,1	60%
Sabroe	3,8	2,3	65%
Dansk Eternit Fabrik	18,7	10,7	74%
Dampskibsselskabet Svendborg	31,2	29,0	8%
Dampskibsselskabet af 1912	34,9	31,6	10%

x) Lad os se lidt nærmere på de to A.P. Møller ejede selskaber, som ejer følgende store virksomheder: Odense Stålskibsværft, som også omfatter Lindø Værftet, Roulundsfabrikker, Mærsk-raffineriet, Dan- brit Kemi, Dansk Undergrundskonsortium, Føtex og Maersk Air,

	1973	1972	stigning i %
Driftsoverskudet for alle disse virksomheder	693,0	489,5	49%
Overskudet før skat	165,8	74,7	120%

Selskabet nedbringer det egentlige overskud på følgende måde:

472,0	er afskrivninger
48,8	er diverse omkostnin- ger, representation m.v.
6,4	er provision og tan- tieme.

Overalt fortsætter huslejerne deres himmelflugt

PRISTIGNINGERNE PÅ NYBYGGE- RIET.

Vi har allerede set, hvordan priser- ne er gået i vejret på nybyggeriet. Når regeringen eller nogle af de so- cialdemokratiske formænd for de so- ciale boligselskaber skal kommen- tere dette snakker de nok om ren- testigningen, men de undlader aldrig at snakke om lønningernes himmel- flugt. Lad os derfor se på hvordan - stigningen i lønningerne, materiale- priserne og endelig obligationsren- ten indvirker på de stigende priser for nyopførte lejligheder.

Materialepriserne steg fra 1972 til i dag med 26½ %. Lønningerne steg fra 1972 til i dag med 19,6 %.

Obligationsrenten steg fra 1972 til i dag med 47½ %.

Det viser tydeligt, at lønningerne til bygningsarbejderne ikke er årsa- gen til de store stigninger. Billedet er imidlertid langt mere grelt end her vist. Materialer, lønninger og obligationsrenten indgår ikke i den samlede byggepris med lige stor vægt.

Hvis vi som udgangspunkt tager en nyopført lejlighed i 1972, der om måneden kostede 800 kr. i leje, så vil en tilsvarende lejlighed opført i dag koste 1335 kr. om måneden.

Af stigningen på 535 kr. er obliga- tionsrenten skyld i en stigning på alene 380 kr., materialepriserne 90 kr., lønninger 65 kr.

Socialfascisterne skærper den militære straffelov

Den 1. april trådte den nye mili- tære straffe- og retsplejelov i kraft, som Socialdemokratiet fik gennemført for et år siden. I be- grundelsen for at opretholde sær- regler indenfor militæret udtalte den socialdemokratiske ordfører, Falk Hansen, følgende:

"Jeg tror, alle kan være enige om, at man nødvendigvis må have visse særegener, der kun gælder for forsvaret. Det hænger vel sammen med, at størsteparten af forsvarets ansatte består af værnepligtige, der ikke selv har bedt om jobbet. På alle andre arbejds- pladser har man effektive midler til at forhindre, at de ansatte f. eks. gentagne gange møder for sent eller simpelthen bliver væk fra arbejdet flere dage uden lov- ligt forfald. Konsekvensen heraf vil bl.a. kunne blive afskedigelse. Da man ikke i forsvaret har dette middel til at sikre sig, at de værnepligtige møder til tiden og pas- ser de opgaver, som de er sat til, ja, så må man have noget andet, og dette andet er den militære straffelov og den militære rets- plejelov."

Det er rene ord for pengene. Pro- blemerne i og uden for forsvaret er de samme, at få arbejderne til at virke for borgerskabet, og begge steder sikrer Socialdemokra- tiet at borgerskabet har love og regler at tage i anvendelse. I mi- litæret kan afskedigelse af de værnepligtige selvsagt ikke anven- des. Derfor har man disciplinar- midler og fængselsstraffe. Den nye militære straffelov er skær- pet på flere punkter. Først og fremmest har de enkel- te chefer fået større magt til i- kendelse af disciplinarmidler, hvilket er det centrale. Dertil kommer, at den nye lov åbner mulighed for at tilbageholde de menige på tjenestestedet i op til 14 dage, samt bøder på op til 600 kr.

Det forsvarsforlig der blev gennem- ført af socialdemokratiet var en styr- kelse af borgerskabets militær, den nye lov er et led i dette for- svarsforlig. Socialdemokratiet har atter vist sig som et social- fascistisk parti. De snakker om reformer og demokratisering af forsvaret. Realiteterne er, at forsvarsforliget var en styrkelse

af forsvaret og den nye lov er en styrkelse af militærets muligheder for at slå enhver opposition ned.

ANTI - MILITARISMEN ØGES

Den anti-militaristiske holdning, der er stadig mere fremherskende blandt de værnepligtige, er den væsentligste årsag til skærpelsen af den militære straffelov. De en- kelte chefers større magt betyder vilkårlighed og forfølgelse af de aktive soldater, der vender sig mod borgerskabets militær. Bø- destraffens indførelse er ligeledes et særdeles effektivt middel. Når vi ved, hvor dårlige arbejdersol- daternes økonomiske forhold er, rammer en bøde meget hårdt.

Den nye militære straffe- og rets- plejelov er et klart eksempel på Socialdemokratiets socialfascis- tiske politik.

Det classesamarbejde, de følger uden for militæret, indfører de også i militæret. Talsmandsordning- en, som er et af deres påfund, virker i alle henseender som vi kender tillidsmandssystemet fra

Virkeligh 'Socialis

En af grupperne på den småborger- lige venstrefløj kalder sig FOR- BUNDET SOCIALISTERNE. I april- nummeret af deres blad SOCIALIS- TEN retter de angreb mod KAM-1, fordi vi mener, der er en anti-im- perialistisk side ved borgerskabet i de arabiske lande. Ifølge SOCIA- LISTERNE så er borgerskabet i disse lande konsekvent reaktionært, der er intet som helst anti-imperi- alistisk ved f. eks. en ting som olie- boykotten. Meget konsekvent beteg- ner de da også borgerskabet i de olieproducerende lande som et com- pradorborgerskab, idet de misbruger Mao Tsetungs definition. Ifølge ham er compradorborgerskabet nemlig "en klasse der direkte tjener imperialistiske landes kapita- lister og holdes i live af dem."

Virkeligheden modsiger disse lærde "socialister" i en sådan grad, at vi bare behøver at stille et par spørgs- mål:

Ville et borgerskab, der direkte tjener den imperialistiske magt, i det- te tilfælde USA, iværksætte en olie- boykot af de amerikanske oliemono- poler?

Ville et borgerskab, som direkte tjener USA's interesser, støtte, og i nogen tilfælde, selv føre en krig mod USA-imperialismens brohoved i mellemøsten - Israel?

Nej. Et compradorborgerskab, som direkte tjener USA's interesser vil- le gøre, hvad USA befalede. Så havde Kissinger ikke behøvet at foretage sine utallige rejser til mellemøs- ten, i sit forsøg på at få de arabis- ke lande til at afstå fra at erobre de områder tilbage, som Israel har besat.

BETINGET STØTTE TIL DET NA- TIONALE BORGERSKAB.

Men hvordan skal arbejderklassen da forholde sig til det nationale borgerskab i de lande der under- trykkes af imperialismen, og af den sovjetiske socialimperialis- me?

Skal vi gøre som SOCIALISTERNE - hævde at kampen for national selv- bestemmelsesret er en "konse- kvant reaktionær parole" - at man derfor under ingen omstændighe- der kan støtte sådan et borger- skab?

Eller skal vi gøre som en anden af de småborgerlige grupper Marxist- tisk Leninistisk Enhedsforbund, der nærer illusioner om dette bor- gerskabs karakter af borgerskab. På bagsiden af Tjen Folket nr. 11- 12 skriver MLE om de arabiske regeringer: "Eventuelt vil de stræ- be efter selv at få imperialistisk indflydelse." (vor understregning)

arbejdspladserne. I forbindelse med den nye lov har Socialdemo- kratiet oprettet et disciplinærnavn, som skal tage sig af klager. I dette "papirnavn" sidder der tal- smænd, som skal give det et demokratisk udseende, og forlede de værnepligtige til at tro deres sager behandles "demokratisk forsvarligt". Men der er intet demokrati i bor- gerskabets militær. Først tvinger man arbejdere til at "trække i kongens klæder", så idømmer man dem bøder og frihedsberøvel- se, for forseelser de begår på et sted hvor de er tvunget til at være. Det er borgerskabets moral og demokrati.

Til arbejdersoldaterne kan vi kun sige, at også i militæret gælder det at stå fast på klassekampens grund.

Nej til classesamarbejde, nej til talsmandssystemet, kamp for de- demokratiske rettigheder, spredning af kommunistisk propaganda. Ar- bejdet i militæret må sigte på at varetage de værnepligtiges inter- esser samt tilføre arbejdersolda- terne den videnskabelige socia- lisme.

edsfjerne ter'

Det vil de helt sikkert gøre, hvis styrkeforholdet ellers tillader det.

Vi skal hverken falde i MLE's grøft til højre, eller i SOCIALISTERNE's grøft til "venstre". Vi skal følge marxismen-leninismens erfaringer på dette område, sådan som Lenin har formuleret dem:

"I den udstrækning borgerskabet i den undertrykte nation kæmper imod den undertrykkende, i den udstrækning er vi altid, i ethvert tilfælde, og mere beslutsomt end nogen andre, for det, fordi vi er de mest pålidelige og mest konsekvente fjender af undertrykkelse. For så vidt som borgerskabet i den undertrykte nation står for sin egen borgerlige nationalisme, er vi imod det. En kamp imod den undertrykkende: nationens privilegier og vold, og ingen overbærenhed over for stræben efter privilegier fra den undertrykte nations side." (fra OM NATIONERNES SELVBESTEMELSE, 1914)

Vores støtte til det nationale borgerskab i den tredje verden er med andre ord betinget, fordi det er en vaklende kraft i den nationale revolution. Vi støtter dets progressive side, dets side af kamp mod imperialismen, og støtten til denne side er ubetinget. Men samtidig bekæmper vi det nationale borgerskabs forsøg på at skaffe sig selv privilegier, dets vaklen når det går på kompromis med imperialisterne, og slår ned på sit " eget" lands arbejdere og bønder. Det er da også disse, de arabiske masser med det palæstinensiske folk i spidsen, vi giver vores betingelsesløse støtte. For det er dem, under ledelse af arbejderklassen og dens parti, der er i stand til at føre den anti-imperialistiske kamp igennem til national befrielse og socialisme.

Det er denne linje, vi hele tiden har fulgt i vurderingen af klassekampen i Mellemøsten. Vi har da også gjort rede for de reaktionære træk ved det arabiske borgerskab. Men lad os sammenfatte, hvilke anti-imperialistiske træk der er ved de arabiske nationers kamp i den nuværende situation, hvor den ledes af borgerskabet:

USA-imperialismen og den sovjetiske social-imperialisme ønsker en tilstand af "hverken krig eller fred" i Mellemøsten, så de undviger kan dele markedet og indflydelsen mellem sig. Men de arabiske nationer forpurrer deres planer ved at føre krig mod USA-imperialismens brohoved Israel. I oktoberkrigen tilføjede de endog Israel svære tab. Det betyder en svækkelse af imperialismen, en hindring i supermagternes stræben efter verdensherredømme. Samtidig betyder det, at supermagterne, og især Sovjet, bliver afsløret overfor de arabiske masser.

Den nationale udvikling og kampen mod Israel kræver, at de arabiske masser mobiliseres. De drages ind i politik og mulighederne for en konsekvent revolutionær bevægelse øges. Samme funktion har det nationale borgerskabs bestræbelser på at udvikle produktionen. Dermed udvikles også arbejderklassen, den klasse, som skal lede den nationale revolution til sejr.

! HVEM TJENER PÅ "SOCIALISTERNES" POLITIK?

Det er selvfølgelig for meget for langt, at skrivebordsgeneralerne på SOCIALISTEN skal have så meget forståelse af den revolutionære dialektik. Det væsentlige er da også, hvem der tjener på en politik, som SOCIALISTERNES.

For det første er det en linie, som er ude af stand til at udnytte alle kræfter i den undertrykte nation - også de vaklende.

For det andet er det en linie, der sigter til at afskære den danske arbejderklasse fra en af dens forbundsfæller i den socialistiske verdensrevolution: de undertrykte nationers kamp mod imperialismen, for national selvbestemmelsesret. SOCIALISTERNES påstand om, at det arabiske borgerskab er ubetinget reaktionært falder godt i tråd med den socialdemokratiske arabertetz i Aktuelt.

KOMINTERN - KLASSE MOD KLASSE

Arbejderklassens historie er beretningen om millioner af arbejderes erfaringer i klassekampen, i kampen mod kapitalismen og dens "agenter" i arbejderklassen. Disse erfaringer og marxismen-leninismen er vore instrumenter i klassekampen. Uden dem ville vi være blinde i klassekampen, ude af stand til at orientere os.

De småborgerlige socialister prøver på alle måder at forfalske og latterliggøre disse erfaringer og marxismen-leninismen. Således prøver de også at forfalske Komintern og erfaringerne fra klassekampen under dens ledelse, især fra årene fra Kominterns 6. verdenskongres i 1928 og frem til den 7. verdenskongres i 1935.

Kominterns 6. verdenskongres konstaterede, at socialdemokratiet er imperialismens hovedstøtte i arbejderklassen, d.v.s., et parti, der arbejder i imperialismens interesse. På grund af sin styrke i arbejderklassen er SD (socialdemokratiet) i stand til at passivisere brede lag af klassen ved at love den "guld og grønne skove", og i andre tilfælde ved direkte sabotage og splittelse.

SD's rolle stod klart for Komintern, og da en økonomisk og politisk krise stod for døren, var det nødvendigt at få skabt en revolutionær enhed i arbejderklassen. Derfor var Komintern ubarmhjertig overfor SD: Klasse mod klasse.

Denne klare og konsekvente politik overfor klassefejden, kapitalisterne med deres politiske støtte i arbejderklassen, SD, får de småborgerlige socialister til at fare op som en trolde af en æske.

De kommer med de mest fantastiske teorier, og her kommer Kommunistisk Forbund (KF) ind som nr. 1.

Det er en kendt sag, at kommunister og Tysklands kommunistiske parti (KPD) stod i spidsen for kampen mod fascismen, men på trods af dette tillader KF sig at give kommunisterne skylden for fascismens fremgang i Tyskland.

KF's repræsentant Stig Albinus skriver i forordet til "Klassekamp og parti 2" (Forlaget Modtryk), at Kominterns politik var

"med til at sikre nazismens fremmarch i Tyskland i 30'erne. Helt frem til 1933 samarbejdede det tyske kommunistparti med nazisterne i kampen mod socialdemokratiet".

En sådan påstand finder man kun hos de mest reaktionære anti-kommunister.

I det ovenfor citerede forord forsøger samme småborgerlige so-

cialist at tilbagevise Kominterns karakteristik af SD som imperialismens hovedstøtte i arbejderklassen, et socialfascistisk parti, med en overfladiskhed man kun finder hos folk, der ikke ved, hvad de har med at gøre, men som kun har ét i hovedet: Fremstillingen af antikommunistiske smådeskrifter.

Det eneste argument mod Kominterns klasse mod klasse-politik er, at den førte til en omfattende isolering af de kommunistiske kadre "på fabrikkerne". Men at det er en forfalskning fremgår af nedenstående, hvoraf det også fremgår, at SD netop var, som det blev konstateret på Kominterns 6. verdenskongres, og at Kominterns politiske generallinie var korrekt.

FASCISME OG SOCIALFASCISME

Lad os se på de konkrete kendsgerninger, der bekræfter, at socialdemokratiet er imperialismens hovedstøtte i arbejderklassen:

Ved fabriksvalgene i 1928 stillede KPD revolutionære arbejdere op mod socialdemokraterne. Socialdemokraterne svarede igen med at ekskludere kommunisterne fra fagforeningerne.

I 1929 forbød koalitionsregeringen, hvori der sad socialdemokrater, afholdelse af friluftsmøder og demonstrationer. KPD trodsede dette forbud og organiserede en magtfuld 1. maj-demonstration. I Berlin gav den socialdemokratiske politichef ordre til angreb på demonstrationen, og 33 arbejdere blev dræbt af politiet.

Efter septembervalgene i 1930 stemte SD for nødforordningerne, der sænkede arbejderens løn, beskar deres politiske rettigheder og fascistiserede den tyske stat.

Men denne politik begyndte da også at give bagslag i de socialdemokratiske rækker. I 1931 udskilte der sig en oppositionel gruppe, som krævede, at den socialfascistiske politik skulle bandlyses. De kaldte denne politik for "Tolerance-politikken". 1931 var også et år, hvor mange socialdemokrater gik over til kommunisterne.

SD's socialfascistiske politik fik socialdemokraterne Halvdan Koht og H. Lange til at skrive i "Arbejderfejning" (norsk):

"Under det regeringsdiktatur, Brüning havde oprettet, var i virkeligheden den demokratiske kamp umuliggjort. Rigsdagen havde selv spillet sig ud, ikke engang deltagelsen i regeringsmagten i Preussen var nogen magtposition længere. De bor-

Berlin 1. Maj 1929

gerlige koalitionspartier var blevet de stærkeste og tvang de socialdemokratiske ministre til at følge en ren borgerlig sneringspolitik, som undergravede massernes tillid til partiet."

Ved nyvalgene i Preussen den 24. april 1932 blev der ikke skabt noget nyt flertal, men koalitionsregeringen fortsatte med socialdemokrater. Von Papen blev udnævnt til rigskansler og afsætter Prøjsenregeringen. Arbejderne går i demonstration, og politiet bliver sat ind mod dem. Socialdemokratiet stiller sig afventende og håber på rigsdagsvalgene, men valgene bliver et nederlag for dem, stemmerne går til KPD. Ved de følgende novembervalg fortsætter nedgangen for socialdemokraterne og opgangen for KPD:

I 1933 forlanger klassebevidste socialdemokratiske arbejdere, at der bliver etableret samarbejde mellem deres parti og KPD. KPD opfordrer også socialdemokraterne til samarbejde, men bliver afvist.

Skønt KPD er gået stærkt frem, er de svage på fabrikkerne på grund af den tidligere forsømte fagpolitik, som Komintern og Stalin havde rejst kritik af. Medvirkende til den svage stilling på fabrikkerne var også den kendsgerning, at socialdemokrater og fabriksledelse i fællesskab havde fået mange af de kommunistiske arbejderes ledere fyret. KPD's styrke ligger hovedsageligt hos de arbejdsløse.

Efter valgene 5. marts 1933 kræver en socialdemokratisk opposition inden for partiet, at det skal overgå til illegalt arbejde, men den socialdemokratiske ledelse afviser dem og erklærer, at "kampen" kun skal føres med lovlige midler, en parlamentarisk kamp, de afviser et tilbud fra Komintern om enhedsfront. De vil ikke bekæmpe fascismen, men derimod støtte den. Den 17. maj stemmer de for den nazistiske udenrigspolitik. De socialdemokratiske ledere har mistet al tillid hos de arbejdende masser, socialdemokratiet har ikke længere den massebasis, der er nødvendig for dem, derfor flyder de med i den fascistiske udvikling.

Formanden for det tyske LO's repræsentantskab skriver under dverskriften "Beredt til samarbejde for at opbygge staten, næringslivet og nationen":

"I overensstemmelse hermed har vi også stillet os positive overfor den nuværende regering... Vi er villige til at hjælpe den nuværende regering med at opfylde arbejderklassens ønsker og forventninger på det sociale og økonomiske område. Det er vi på trods af udviklingen den 5. marts (nazisternes magtovertagelse, red.) som utvivlsomt var en revolution af største omfang og rækkevidde... en revolution, som kuldkaster de traditionelle opfattelser og gjorde op med gamle vanebegreber, en revolution, som til sidst gik ud på at besejre det liberalt-kapitalistiske system. Fagforeningen har slået en bro over til staten og dens ledelse". (Citeret efter "Per Albin går videre", tidskrift udgivet af det socialistiske parti, Stockholm 1935).

Dette er helt i tråd med, hvad de østrigske socialdemokrater praktiserede, da de underskrev Hüttenbergpagten i 1927, den pagt der anerkender de fascistiske fagforeninger som ligeberettigede med de "frie reformistiske fagforeninger".

Dette er ikke fascismens modstykke, men dens tvillingebror, socialfascismen.

Men på trods af disse forrædderier har komintern og KPD forsøgt at oprette enhedsfronter og etablere fællesaktioner med socialdemokraterne, mod fascismen.

Således var det f. eks i Tyskland den 20. juli 1932, da KPD på baggrund af von Papens opløsning af den prøjsiske socialdemokratiske regering Braun stillede det forslag, at man skulle mobilisere arbejderklassen til kamp.

Således var det også den 31. januar 1933, da KPD ved Hitlers magtovertagelse stillede socialdemokratiet og de reformistiske fagforeninger det forslag, at de i fællesskab skulle gennemføre en generalstrejke.

OGSÅ KLASSE MOD KLASSE I DAG.

Når vi ser disse eksempler og sammenligner dem med KF's synspunkter, så får vi et billede af, hvor abstrakte deres teorier er. KF skriver i "Marxistisk forum" nr. 8-9, 2. årg:

"For at hindre fascismens fremtræden er arbejderklassens samling i et parti imidlertid heller ikke nødvendig, hertil kræves blot, at arbejderne i de to partier samles i enhedsfront til fælles kamp mod fascismen. Var dette sket i Tyskland, kunne nederlaget have været undgået".

De eksempler, vi har anført ovenfor, viser, at socialdemokratiet ikke varetog arbejderens interesser, men borgerskabets. Det var ikke muligt at oprette en enhedsfront mod fascismen, for socialdemokratiet var ikke fascismens modstykke, men dens tvillingebror, socialfascismen. For at kunne udgøre et modstykke til fascismen må man ikke systematisk vige tilbage for fascismen, men kæmpe imod den, ikke systematisk vende slagene mod arbejderklassen, når fascismen rykker frem mod arbejderne.

Når vi ser SD idag, genkender vi den samme socialfascistiske politik, selv om den er pakket bedre ind, men når det idag lykkes for dem at pakke det ind, skyldes det kun den udviklede klassekamp.

Klasse mod klasse-politikken har stadig sin gyldighed. Socialdemokratiets politik er ikke en politik, der tjener vore interesser. Deres politik udspringer ikke af arbejderklassens interesser, men af kapitalens.

Arbejderklassens strejker og andre aktioner, som f. eks. arbejderlangsomt-aktioner bliver saboteret af socialdemokraterne i fagbevægelsen. Skatteplyndringen, boligkrisen, priskrisen, arbejdsløsheden m.m. på den ene side og på den anden side rekordoverskud i virksomhederne og et stadigt voksende uproduktivt mellemag, det er SD ansvarlig for. Dette og SD's store indflydelse i arbejderklassen, som giver dem mulighed for at splitte og sabotere arbejderklassens kamp, viser med al tydelighed, at klasse mod klasse-politikken stadig er gyldig.

Men det er vel for meget at forlange, at KF og andre småborgerlige socialister skal kunne fatte det. Men de kan råbe, skrig og holde hånden over reaktionen, arbejderklassens fjender, og angribe dens sande venner, den kommunistiske bevægelse, og vi vil vedblive med at forsvare kommunismen og arbejderklassen. Vi lader os ikke trække ud i den småborgerlige sump, kun gennem kamp mod de småborgerlige og borgerlige organisationer kan enheden i arbejderklassen, og dermed revolutionen sikres.

B&O's gulerodstaktik

Det er en kendt sag at der hele tiden føres en hård kamp mellem arbejdere og arbejdsgivere angående forhold som løn, arbejdstid, sikkerhedsforanstaltninger m.m., og at arbejdsgiverne i deres bestræbelser på at opnå en større profit tager stadig snedigere midler i brug. Vi har set når arbejderne har fået gennemtruffet kortere arbejdstid, har arbejdsgiverne svaret igen med akkordsystemer, der har til formål at øge tempoet.

For det tredje fremstiller SOCIALISTERNE det gang på gang som om Sovjet yder en støtte - om end beskeden - til de arabiske folks kamp. SOCIALISTERNE undlader konsekvent at afsløre socialimperialismen.

SOCIALISTERNES politik er en venstresocialdemokratisk politik, til støtte for imperialismen og socialimperialismen.

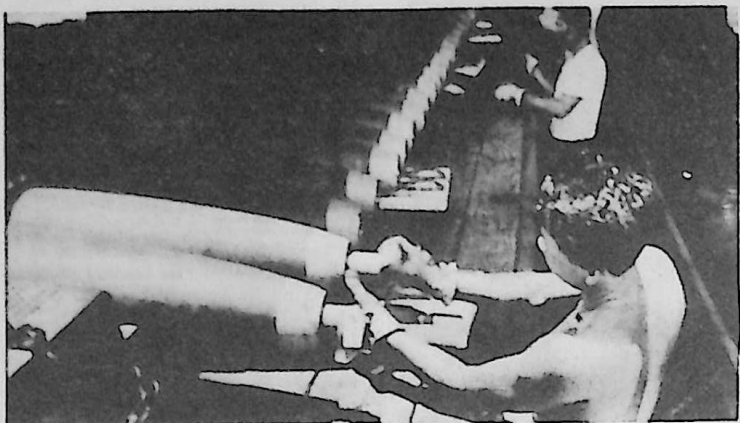
Hvis det lykkes at afskaffe akkordsystemet indføres i stedet bonusordninger, der tjener samme formål.

På B&O anvender man således bonusordningen til at øge tempoet, men da dette kan give bagslag i form af en dårligere kvalitet, har man fået en "fin fidus" så man kan få kvaliteten hævet for få penge. Man lader de forskellige arbejdsgrupper kappes om at holde laveste fejlprocent, resultatet opføres på tavler, så man hele tiden kan se ens placering, og hvem der fører løbet. Når måneden så er omme uddeles der en præmie til den gruppe, der har den laveste fejlprocent.

Ved at anvende denne form for "gulerodstaktik" kan B&O sikre sig det størst mulige udbytte af sine arbejdere.

B&O arbejder.

Sådan fortsætter USA krigen i Vietnam

USA-bomber gøres klar til brug i Vietnam

I det sidste års tid har Nixon-regeringen skiftet taktik og fornyet ordvalget i sine løgnagtige erklæringer. Den kundgør i højtidelige vendinger "at nu vil man slå ind på nye veje bort fra den gamle politik, der har spillet fallit ... og at USA fuldt ud vil opfylde Paris-aftalens bestemmelser". Washington vil have folk til at tro, at USA totalt har indstillet sit engagement i Vietnam og at den aktuelle konflikt i Sydvietnam bare er en borgerkrig, altså et internt sydvietnamesisk anliggende.

Det løgnagtige i disse erklæringer fremgår da også klart af præsident Nixon's ord: "USA's (militære) tilbagetrækning er ikke udtryk for nogen som helst forandringer i De Forenede Staters interesser, men kun for den måde, hvorpå disse interesser varetages."

At virkeligheden stemmer nøje overens med disse ord viser nedenstående tal da også med al ønskelig tydelighed.

USA's MILITÆRE STØTTE

Der er i dag over 25.000 civilklædte amerikanske militærrådgivere i sydvietnam, der fordeler sig på følgende måde: 14.900 rådgivere i den teknisk militære stab tilknyttet Saigon-regeringens forsvarsministerium. 7.700 rådgivere indenfor politiets "pacificeringsprogram". 1.060 personer fordelt på forskellige general konsuler. 1.250 personer beskæftiget indenfor D.A.O. (Defence Attache Office).

Endvidere har de illegalt fra den 28.1.73. til den 10.1.74. indført i sydvietnam: 720.000 tons ammunition og 135.000 tons krigsmateriel, bla. fly og tanks. Dette udover de 250.000 tons våben de efterlod til Saigon-hæren ved tilbagetrækningen. USA's "legale" militære støtte til deres marionetter i Saigon, Thieu-juntaen, er også steget kraftigt.

Den 14.11.73. gav kongressen Nixon bemyndigelse til at give Thieu en militær bistand på over 1,1 milliard dollar, og den 20.12.73 gav de tilsagn om yderligere 1,5 milliard dollar.

Den amerikanske militære hjælp til sydvietnam er dog betydelig mere kompliceret end disse tal giver udtryk for. End ikke kongressen der er den eneste myndighed, der ifølge loven, kan bevilge penge til militær støtte til andre lande, ved hvor stor Nixon's militære støtte til Thieu er. På et direkte spørgsmål fra kongresmedlemmet Patricia Schroder i begyndelsen af marts gav forsvarsdepartementet følgende svar:

"Som De ved findes der meget lidt tilgængelig information om den amerikanske militære bistand til sydvietnam. Den amerikanske regering har erklæret at den følger de regler der er trukket op i Paris-aftalen og som fastslår at alt militært materiel kun må erstatte "styk for styk". Der findes dog ingen specifikke data over det militære materiel som USA har bistået sydvietnam med."

Om disse data virkelig ikke findes

får stå hen - men der findes dog nogle tal fra forsvarsdepartementet der er mere præcise og afslørende. Således besluttede man i november 73 at Saigon's flyvevåben skulle moderniseres, hundrede f-5 Freedom Fighters skal udskiftes med f-5 Tiger der er langt hurtigere og mere moderne. Dette til trods for at aftalen fastslår at militær udrustning kun må udskiftes med tilsvarende udrustning.

For at give den militære hjælp et mere legalt præg anvender Nixon også en anden metode. Den militære hjælp gives til Thieu's kæmpestore politistyrke og benævnes dermed ikke militærhjælp men politihjælp. Der er for finansåret 73-74 reserveret godt 100 mill. dollar til denne politistyrke der tæller over 120.000 mand. Dette beløb skal dels anvendes til underhold og forbedring af politistyrkerne, og dels til udbygning og installering af et elektronisk informations- og kommunikationsnet, realiseret af et amerikansk firma. Dette særdeles effektive maskineri har allerede på nuværende tidspunkt hentet systematiske oplysninger på godt og vel 11 mill. voksne sydvietnamesiske borgere, der i forvejen står opført i Saigon-politiets sikkerhedstjenestes kartoteker. USA's forlængede arm i Sydvietnam, Thieu-juntaen, sørger for virkeliggørelsen af Nixon-doktrinen, "asiatere mod asiater", der går ud på at få vietnamesere til at udrydde vietnamesere.

THIEU-KLIKEN'S TERROR

Nguyen Van Thieu forsøger på ingen måde at skjule sin hengivenhed overfor sine herrer i Washington og modsetter sig nu ganske åbenlyst enhver tale om fred og uafhængighed i et desperat forsøg på at realisere amerikans kolonialistiske planer. Thieu-kliken har hensynsløst saboteret samtlige af våbenhvilens mest elementære bestemmelser, optrapet krigen, torteret og likvideret de politiske fanger. De forbyder udøvelsen af alle demokratiske friheder og undertrykker ubarmhjertigt enhver kritisk eller oppositionel tendens. I det sidste år har Thieu-regeringen mobiliseret alle sine

Kampen fortsætter

DEN FØRSTE RUNDE AF DET FRANSKE PRÆSIDENTVALG D: 5. MAJ VISTE KLART, AT DEN GAULLISTISKE STYREFORM, DER HAR HERSKET I FRANKRIG SIDEN 1958, ER AFGÅET VED DØDEN. DET KRISERAMTE BORGERSKAB STILLER KRAV OM VÆSENTLIGE REFORMER AF DET FRANSKE SAMFUND I FØRSTETILFÆLDET PÅ AT OVERVINDE DETS ØKONOMISKE VANSKELIGHEDER OG PÅ AT PASSIVISERE DEN STADIGT MERE MILITANTE ARBEJDERKLASSE. DE TO PRÆSIDENTKANDIDATER, DER STILLER OP TIL ANDEN RUNDE D. 19. MAJ, REPRÆSENTERER TILSYNELADENDE TO VIDT FØRSKELLIGE LØSNINGER. I DEN DANSKE PRESSE, FRA "AKTUEL" TIL "LAND OG FOLK", UDMALES GISCARD D'ESTAING SOM DEN SORT-REAKTIONÆRE, STOR-BORGERLIGE KANDIDAT, MENS MITTERAND, OPBAKKET AF DET MOSKVA-REVISIONISTISKE 'KOMMUNIST'-PARTI (PCF), BE-SKRIVES SOM 'SOCIALISTEN', DER VIL BRYDE STORKAPITALENS MAGT. VI VIL I DENNE ARTIKEL FØRST SE, AT DENNE FREMSTILLING ER BUNDFALSK, AT BEGGE KANDIDATER REPRÆSENTERER KAPITALISTERNES INTERESSER, OG AT DET VIRKELIGE ALTERNATIV FOR ARBEJDERKLASSEN ER DEN SELVSTÆNDIGE, REVOLUTIONÆRE ORGANISERING.

Gaullismen er, som den borgerlige presse allerede har konstateret, død, i alt fald i dens gamle form. de Gaulle stod for en gammel, fransk nationalisme, drømmen om 'Frankrigs storhed' - en ideologi med tydelige fascistiske træk: klassernes interesser skulle underordnes 'nationens interesser', partierne skulle på længere sigt afskaffes, strejker og arbejdskampe forbydes, 'højre' og 'venstre' fjernes - blot det store, enige og gløvede Frankrig, gaullismens Frankrig, skulle stå tilbage. Denne ideologi fængede i en stor del af den franske befolkning, og derfor blev de Gaulle den mand, borgerskabet kunne bruge til at 'samle nationen'. Takket være højkonjunkturen i den kapitalistiske verden i begyndelsen af 60'erne kunne de Gaulle anvende gulerodens taktik overfor arbejderklassen, og give efter for nogen af dens krav om bedre løn og arbejdsforhold.

Men da højkonjunktursdage var talte i slutningen af tresserne, afslørede indholdet i gaullismen sig for arbejderklassen: i maj 1968 strejkede og demonstrerede 10 millioner arbejdere imod de Gaulles styre, og dette grundskud overvandt gaullismen aldrig. De Gaulle gik af året efter, og hans efterfølger, Pompidou, forsøgte at videreføre Generalens politik, men uden større konsekvens. I dag er den gaullistiske nationalisme for-

væbnet styrker og hele sit politisk og undertrykkelsesapparat både i by og landzonerne, overalt i sit område, i uafbrudt ubeskriveligt grusomme tilbageerobnings- og "pacificerings"operationer. Over 1 mill. Saigon-soldater har terroriseret befolkningen ved stadige risplyndrings-togter og massakrer, hvorved der er opstået en alvorlig økonomisk krise i de Saigon-kontrollerede områder. Thieu-regeringen har afbrudt forhandlingerne i den sammensatte tosidede militær-kommission og ved den konsultative konference mellem de to parter i Paris, og den

VALGET I FRANKRIG

De to kandidater konkurrerer om kapitalens gunst

ældet for det franske borgerskab: den gamle franske modstand imod overnationale organer i EF (som ville beskære det franske borgerskabs selvbestemmelsesret) er i dag afløst af de to præsidentkandidaters klart udtrykte vilje til at styrke EF-samarbejdet. Den anti-amerikanske linie, som var en vigtig side ved gaullismen, vil således blive videreført.

KRAVET OM REFORMER

Behovet for væsentlige økonomiske reformer indtalt i Frankrig, bl.a. af skattesystemet, voksede under gaullismen, og da de almindelige krisetegn begyndte at vise sig også i den franske økonomi, stod det klart for kapitalisterne, at der måtte nye midler til.

Her trådte nu socialdemokraten Mitterand frem på scenen med et omfattende og detaljeret reformprogram, udarbejdet i fællesskab med det revisionistiske parti, PCF. Mitterand har stillet sig den opgave at 'rette op' på den franske økonomi gennem en vis styring af kapitalbevægelserne, opskrivning af franc'en med forbedrede eksportmuligheder for de franske kapitalister til følge, gennem 'har-

Politiet i aktion mod strejkevagter

monisering' af lønningerne, samt gennem nationalisering af nogle af de store industrivirksomheder. I forbindelse med det sidste peger Mitterand f.eks. på, at der vil kunne spares enorme beløb ved i højere grad at udnytte de nationaliserede industrier. Dette viger de konservativt tænkende dele af borgerskabet tilbage for. F.eks. vil flyveindustrien og jernbanerne, der i udpræget grad er kriseramte, kunne udnytte sin tekniske viden og materiel til f.eks. at investere i den produktion af værktøjsmaskiner, som Frankrig savner.

Jo Mitterand og hans venner i det "kommunistiske" parti ved, hvad der gavner borgerskabet. Ikke underligt, at de professionelle tidsskrifter for børs og bankfolk i Frankrig fremhæver, at der er noget "seriøst" over Mitterands behandling af økonomien!

VENSTREUNIONENS FÆLLESPROGRAM - PROGRAM FOR KLASSE-SAMARBEJDE

Når de franske revisionister skal forsvare deres støtte til socialfasismen i Mitterands version, sker det med henvisning til det fællesprogram for det socialdemokratiske og det revisionistiske parti, der blev vedtaget i juli 1972: "Program for en demokratisk folkeunion (regering)". Revisionisterne understreger, at det er dette programs gennemførelse, de støtter, og at de kun støtter Mitterand i det omfang, denne står på dets grundlag. Lad os da kigge lidt nærmere på dette fællesprogram.

I indledningen til programmet slås det fast, at

"Frankrig befinder sig i en krise. /.../ følelsen for vort nationale ansvar (!) får os til at vurdere det som uomgængeligt at tilbyde en klar og konstruktiv (!) løsning på de store problemer, som landet i dag står overfor".

Portugal

Fortsat fra side 1

tier, der vil samarbejde med juntaen.

For hvis ikke kolonikrigen bliver standset og hvis ikke samfundet bliver fuldstændigt forandret, bliver socialismen, så er der ingen udsigt til en løsning af det portugisiske samfunds problemer, og den portugisiske økonomi vil ikke kunne blive rettet op. D.v.s., for det første vil krigen fortsætte, og når krigen fortsætter vil der stadig være modstand mod den i befolkningen. For det andet er der de økonomiske problemer og her vil det endnu en gang blive arbejderklassen og den fattigste del af befolkningen, der skal bære følgerne af kapitalismens krise. Så den umiddelbare glæde vil nok vare ved et stykke tid, men i det lange løb vil man ikke være tilfreds med det nye styre.

AB: Er der sket grundlæggende forandringer efter kupet?
PDK: Der er sket visse forandringer i Portugal. F. eks. er pressens censure blevet ophævet efter kupet, og det er et fremskridt i forhold til det gamle styre. De politiske partier er blevet tilladt, det er også en afgørende forskel fra de tidligere forhold. Men de taler kun om det portugisiske folks rettigheder og ikke om arbejderklassens. Der er sket fremskridt, men sagen er, at når magten sta-

Det er alt dette Nixon-regeringen søger at skjule for verdensoffentligheden, gennem løgnagtige erklæringer om en ny og fredelig politik i Vietnam, således at de kan fortsætte deres imperialistiske røverkrig uden for megen indblanding.

USA forsøger altså at opretholde sit herredømme i sydøstasien gennem den nye taktik. Det er i dag først og fremmest Thieu-juntaen som slås for USA's interesser i Vietnam. Nixon-doktrinen "asiater mod asiater" er virkeliggjort.

Der findes dog et vigtigt men i den sammenhæng. USA's nye taktik er blevet dem påtvinget af det vietnamesiske folks uforfærdede og heltemodige kamp på slagmarken. På samme måde vil det vietnamesiske folks kamp fremover vise USA og deres håndlangere håbløsheden i deres forsøg på at underkue det vietnamesiske folks kamp for et frit og uafhængigt land.

Med denne konstatering har PCF i en nødsdeskal demonstreret sin politik: omsorg for det kapitalistiske systems fortsatte beståen, opslutning omkring sit 'eget' borgerskab. Det er i denne ånd, formanden for PCF, George Marchais, umiddelbart efter første valgtrunde forsikrede, at 'gaullisterne i virkeligheden har mere til fælles med kommunisterne end med Giscard d'Estaing' (Land og Folk, 7.5.) - med andre ord: PCF ved langt bedre, hvad der gavner 'den franske nation' (dvs. det franske borgerskab), end kapitalens åbenlyse repræsentant selv, d'Estaing!

At PCF og Mitterand netop står for en sådan moderniseret 'ny-gaullisme' er der ingen tvivl om. I regeringsprogrammet lover man at "give Frankrig den plads i verden, som er dets fortid værdig", og man omtaler de to hovedretninger, en eventuel Venstreunionsregering skal følge for at varetage Frankrigs imperialistiske interesser: dels gennem en styrkelse af EF (bl.a. gennem fælles europæisk valuta, som erstatter dollaren, militært samarbejde m.m.), dels gennem en forøget kapitaleksport til Frankrigs gamle kolonier, den såkaldte franc-zone.

FÆLLESPROGRAMMET ÅBNER FOR SOCIAL-FASCISMEN

Siden maj-opstanden i 1968 har det franske borgerskab taget en lang række forholdsregler for at sikre sig mod gentagelser. Revolutionære organisationer er blevet forbudt, revolutionære udenlandske arbejdere udvist, omfattende udrusninger af progressive medarbejdere i radio/TV er blevet foretaget, politi og militær er blevet kraftigt forøget og oprustet, organisations- og mødefriheden er i praksis ophævet, og i stedet indføres der gummiparagraffer, der muliggør fængsling af personer med revolutionære ideer. Og de bliver flittigt anvendt. Allerede for et par år siden indrømmede den daværende indenrigsminister, at 1.500 personer var blevet idømt fængsel på grund af revolutionær aktivitet på tre år. Enhver større

d'Estaing

dig er i borgerskabets hænder, så er det borgerskabet og ikke arbejderklassen, der nyder godt af den. Men rent faktisk er der sket fremskridt og noget er forandret.

AB: Hvem er Spínola og hvilken rolle spillede han i kuppet?
PKD: Jeg synes han er meget intelligent! han har været en af højene i det gamle regime, og man må ikke glemme hans fortid. Han har kæmpet i borgerkrigen i Spanien på fascisternes side, han var med ved Stalingrad som observatør på nazisternes side, han er ansvarlig for mordet på Amílcar Cabral, sekretær for PAIGC, den nationale befrielsesbevægelse i Guinea-Bissau. De kaptajner og majorer, der organiserede kuppet, siger at Spínola ikke var sammen med dem. Det tror jeg ikke på. Jeg tror, at han er blandt dem, der stod bag kuppet. Om hans person mener jeg, at han repræsenterer teknokratiet og den udviklede kapitalisme i hæren, og derfor står han, som han står nu.

AB: Tror du, at juntaen vil indføre parlamentarisme i Portugal, eller vil Portugal blive et nyt Grækenland?

PKD: Det afhænger af reformisterne. Hvis det lykkes for dem at holde arbejderklassen og de mest udbyttede dele af befolkningen i ro i de næste måneder, så tror jeg, at parlamentarismen vil være mulig. Hvis det ikke lykkes for dem, så tror jeg, at alt det de nu siger om parlamentarisme og frie valg vil være umuligt. For nok er folk gået på gaden for at hyde militæret i de første dage efter kuppet, de kom-

Mitterand hilser her på faldskærmstropperne i Alger. Angående disse troppers tortur af politiske fanger udtalte han: "Lad os glemme alt det der. Frankrig forlader aldrig Alger."

fransk virksomhed har et skarpt bevæbnet sikkerhedsværn, som skal overvåge arbejdernes politiske aktivitet. Det var en sådan sikkerhedsvagt, der for godt et år siden nedskød en ung, revolutionær arbejder ved de statsejede Renault-fabrikker.

Det er denne statsmagt, PCF vil give en 'ansigtsløftning'. Når folke-regeringen kommer til magten, lover PCF, vil politiet ikke længere skyde på strejkende eller demonstrerende arbejdere - i stedet skal politiet, og hele statsmagten, blive 'almenhedens beskytter', - hæren vil få 'fredsbevarende opgaver'. Den borgerlige klassejustits skal afskaffes, og dommere og advokater skal arbejde i overensstemmelse med den udførelse af retfærdighed, som heldigvis er grundlovsbeskyttet i Frankrig...

Dette og alle de andre reformer kan gennemføres, hedder det i programmet, ved at nationalisere dele af monopolkapitalen, samt gennem 'medindflydelse' på arbejdspladserne. Nationaliseringerne skal altså foretages af den borgerlige stat, og det passer udmærket til kapitalisterne, som vi så før. Den kapitalistiske stats opgave er at fortsætte driften af uprofitable eller for borgerskabet strategisk vigtige virksomheder. De statslige indgreb i den kapitalistiske økonomi, som de socialdemokratiske partier overalt er gået i spidsen med, er i dag en livsbetingelse for kapitalismens fortsatte eksistens. Hvad angår 'medindflydelsen', bliver det klassesamarbejde i korporative organer på alle niveauer.

På intet punkt i 'fællesprogrammet' udpeges kapitalismen som årsagen til misforholdene i samfundet. Tværtimod skønmales den, f.eks. gennem løfterne til de mindre udbyttere:

"Ved at værne om småejendommen, resultatet af arbejde og sparsommelighed, vil den demokratiske regering skabe vilkår, som gør de små og mellemstore

virksomheder rentable".

Gennem sin lange oppositionstid og sin ofte militante faglige politik (ialt fald i ord) har PCF kunnet fremstå som "arbejderklassens parti", og det er da også et faktum, at partiet, også gennem sin fagforening, har et solidt greb i den franske arbejderklasse. Og det er netop, hvad borgerskabet har brug for: Et parti med arbejderklassens tillid, som fører borgerskabets politik. Det er dette, 'venstreunionen' står for - PCF, der engang var de franske arbejderes revolutionære fortrop, er i dag udartet til et social-fascistisk parti.

BORGERSKABETS VALG - OG ARBEJDERKLASSENS

Borgerskabet står således overfor to kandidater, der hver for sig repræsenterer dets interesser: Giscard d'Estaing åbenlyst og direkte, Mitterand under dække af 'anti-monopolistiske' og 'socialistiske' fraser.

Imidlertid er situationen den, at ligegyldigt hvilken af de to, der bliver valgt, vil kapitalisterne komme til at stå overfor stigende vanskeligheder: Med d'Estaing vil den åbenlyse undertrykkelse og udbytning af arbejderklassen skærpes, og det vil medføre en voksende modstand i form af strejker o.lign. Med Mitterand vil der ikke gå lang tid, før venstre-regeringens stillede reformprogram vil afsløre sig som det, det er, vendt imod arbejderklassen, og regeringens vælgere vil skuffede - og bitre - rejse sig til selvstændig kamp.

De revolutionære kræfter i Frankrig, som arbejder på at opbygge et kommunistisk parti og lede arbejderklassens ind på den selvstændige kamps vej, ser det som sin opgave at forstærke kampen mod de reformistiske illusioner, som PCF & Co. spreder: Og i den henseende kan en sejr for Mitterand vendes til en god ting: de praktiske erfaringer med en 'venstre-regering' vil fremskynde den reformistiske tankegangs uundgåelige nederlag i den franske arbejderklasse.

hvorfor ikke? Jeg tror, at den bedste løsning for Portugals monopolkapital som er meget sammenkædet med og afhængig af den øvrige imperialistiske kapital, er en slags Commonwealth, en slags konfederation (statssammenslutning) i Afrika med et blandet sort og hvidt borgerskab, eller i nogle tilfælde, kun et hvidt borgerskab. Det er en af årsagerne til, at Caetano politik er slået fuldstændig fejl. I stedet for at forsøge sig med den slags forandringer har han stillet sig på de mest reaktionære kapitalisters side, d.v.s. godsejerne i Portugal og de kapitalister, der har store landejendomme i Angola, Guinea og Mocambique. Disse folk har modsat sig enhver forandring, enhver form for konfederation, enhver form for tilsyneladende liberalisme, og de har spillet fallit nu. Monopolkapitalen, industri- og finanskapitalen, har vundet denne omgang. Det som Spínola og juntaen vil prøve i kolonierne er blevet foreslået mange gange for år tilbage, men ingen har prøvet det før nu. Det er det ene. Det andet er, at jeg ikke tror på, at denne løsning er mulig. Den er ikke mulig, fordi krigen i Angola, Guinea og Mocambique er for langt fremskredet, og befrielsesbevægelserne nyder virkelig støtte i befolkningen. Derfor vil de fortsætte med at kæmpe. De har selv sagt, at de ikke vil gå med til nogen nykolonialistisk løsning, at de vil kæmpe til den endelige sejr. Måske vil de en gang i fremtiden gå i forhandlinger med Portugal, men jeg er fuldstændig sikker på, at de ikke vil godtage nogen løsning,

Sovjet forbereder krig mod Kina

En bevæbnet sovjetisk rekognoseringshelikopter overskred den 14. marts 1974 den kinesiske grænse og fløj langt ind på kinesisk territorium i Sinkiang-provinsen. Flere gange landede den i Habahe-distriktet for at spionere. Helikopteren og de tre besætningsmedlemmer toges til fange af kinesiske grænsevagter.

gentaget sig, tiltaget og blevet stadig frækkere. Siden januar 1973 og til dags dato har sovjetiske jagere og helikoptere krænket kinesisk territorium i 61 tilfælde.

Disse helikopterflyvninger er et led i Sovjetunionens krigsforberedelser mod Kina.

Den sidste frækhed er blevet fulgt op af en trussel fra socialimperialisterne i en protestnote til den kinesiske ambassadør i Moskva, Liu Hsing-chuan, hvori man "advarede Kina om, at det påtager sig det fulde ansvar for de uundgåelige følger, hvis helikopteren ikke udleveres". (L&F 4/5-5-74)

Men det kinesiske folk er vel forberedt overfor en sådan trussel, og ligegyldigt hvilke metoder Sovjet vil anvende overfor Folkerepublikken Kina, vil det ikke kunne besejre det kinesiske folk.

De sovjetiske myndigheder gjorde sit bedste for at skjule, at det drejede sig om en spionflyvning. De påstod, at helikopteren var kommet ud af kurs, da den var ude for at give førstehjælp til en skadet soldat. Men faktum er, at de kinesiske myndigheder hverken kunne finde nogen medicinsk kyndig blandt besætningsmedlemmerne eller nogen førstehjælpsudrustning i helikopteren. Derimod fandt de dokumenter som sammen med besætningsens oplysninger bekræftede, at de var ude for at bedrive spionage mod Folkerepublikken Kina.

Sovjetiske spionflyvninger over kinesisk territorium er noget der ofte finder sted. De har generet kinesiske arbejdere og bønder i deres arbejde og trods gentagne kinesiske protestnoter har provokationerne

som ikke giver dem fuldstændig frihed og uafhængighed.

Der er nogen der mener, at det ikke var monopolkapitalen, der stod bag kuppet. Men det som juntaen nu foreslår tjener virkelig det monopolkapitalistiske borgerskabs interesser, både i kolonierne og i Portugal. Hvad de vil gøre i Portugal er, at indføre mere liberale tilstande. De vil prøve at give indrømmelser til den portugisiske arbejderklasse for at få den til at samarbejde i opbygningen af den portugisiske kapitalisme, i landets industrialisering. For en samarbejdsvillig arbejderklasse er absolut nødvendig for industrikapitalen, monopolkapitalen.

AB: Er der nogen organiseret revolutionær bevægelse af betydning i Portugal?

PKD: Ja, det mener jeg. I øjeblikket findes der to marxistisk-leninistiske organisationer, der begge kæmper for at opbygge et nyt parti for arbejderklassen. De er begge socialistiske, kommunistiske, og jeg tror, der under kampen vil være gode muligheder for at de to organisationer bliver sammensluttet og at de marxist-leninister, der står uden for organisationerne også vil gå med. Tilsammen er de to organisationer lige så stærke som det revisionistiske Portugals kommunistiske Parti. Portugals kommunistiske Parti er gået så langt i sin bekæmpelse af marxismen-leninismen, at det har optrådt som stikker. I deres avis har de offentliggjort navnene på 3 kommunister, der tidligere har været medlemmer af PCP, men som er blevet medlemmer af en marxistisk-leninistisk organisation. Navnene blev offentliggjort kort efter, at de 3 kammerater var kommet illegalt tilbage til Portugal for at arbejde politisk, og det førte til, at de blev anholdt af PIDE (det hemmelige politi) og idømt langvarige fængselsstraffe. Den dag i dag er de de eneste politiske fanger, der ikke er fuldstændig frie, idet de bliver holdt i husarrest. Og da der i 1962 var heftige klassekampe og en stærk massebevægelse svigtede PCP for alvor. De kunne have ledt bevægelsen frem til en revolutionær situation, men i stedet førte de den ind i ufarlige baner. I øjeblikket tror jeg, at de eneste organisationer der kan stille en revolutionær politik op mod den reformisme, som socialdemokratiet og PCP står for, er disse to organisationer sammen med alle ærlige marxister-leninister i Portugal. Her i Danmark kender vi ikke noget til de to organisationers politik lige i øjeblikket, vi har ingen konkrete detaljer, kun nogle få informationer, der siger, at det nu gælder om at drage nytte af den bevægelse der er, at fortsætte kampen i fabrikkerne og på landet, blandt fiskerne, i hæren o.s.v. Det er svært herfra at sige noget om, hvordan det vil udvikle sig.

Den fascistiske frontkæmper og junta-leder Spínola.

AB: Ledende danske socialdemokrater har i deres 1. maj-taler sagt, at de ønsker selvstændighed for de portugisiske kolonier. Hvad er jeres kommentar til det?
PKD: Ja, hvad skal man sige. Det bedste svar er at henvise til, hvad socialdemokratiet faktisk har gjort. Det er velkendt, at den danske monopolkapital, firmaer som F.L. Smidth, Kampsam og mange andre har foretaget store investeringer både i Portugal og i kolonierne, ja, endog i det portugisiske militær. Socialdemokratiet kunne have forhindret det, da de havde regeringsmagten, hvis de havde ønsket det. Så deres udtalelser om solidaritet med befrielsesbevægelserne afslører sig i praksis som hykleri.

AB: Til sidst: Hvordan kan danske arbejdere og den danske revolutionære bevægelse bedst støtte jeres kamp i Portugal?

PKD: Den bedste støtte er, at i bekæmper kapitalismen i Danmark. Og det er det vigtigste, ikke bare for Portugal, men for alle undertrykte folk og nationer i verden, for verdensproletariatet. Men jeg vil også gerne sige at selv om dette er det vigtigste, så er der en anden og sekundær form for støtte, som i dag er vigtig for den revolutionære bevægelse i Portugal. Den portugisiske arbejderklasse og det portugisiske folk vil få brug for solidaritet fra arbejderklassen i andre lande i Europa og fra alle verdens folk. Jeg siger det fordi kampen vil fortsætte og når det portugisiske borgerskab ikke længere kan dæmme op for bevægelsen, så vil kampen blive hård. Bl. andet på grund af de geografiske forhold vil det blive vanskeligt, men selvfølgelig ikke umuligt at modstå det portugisiske borgerskab og det øvrige europæiske borgerskab, som naturligvis vil gå imod den portugisiske arbejderklasse, hvis kampen fører til, at det portugisiske borgerskab bliver slået. Det er for tidligt at sige, hvordan denne sekundære støtte kan ydes, men det vil snart stå klarere. Hjelpen vil først og fremmest være politisk, d.v.s. propaganda om den portugisiske arbejderklassens kamp. Det er det vigtigste i øjeblikket.

FRA

ARBEJDSPLADSERNE

Fra strejken på Radiometer

Igen gennem lang tid har der hersket arbejdsfred på Radiometer, men lige efter påske blev den brudt af ca. hundrede metalarbejdere på Birkerødmervej og Frederikssundsvej.

Årsagen til strejken var lønningerne der lå under gennemsnittet, samt Radiometer's lønpolitik. En politik der bygger på kvalifikationsstillæg og derved bliver af forskellig størrelse. For mindre end et år siden var det ikke tilladt at fortælle om sin løn. Dette påbud har man dog frafaldet, men stadig er det tyst, tyst og ilde set, at vi snakker om hvad vi får i løn. Reaktionen på dette er ikke udeblevet og det vidner netop strejken fornylig om.

Metalarbejderne rejste allerede før påske et krav om 2,50 mere i timen - og det til alle. Det forhandlingsgrundlag blev dog hurtigt af tillidsmændene pillet ned til 1,80, men kravet om samme lønforhøjelse til alle blev fastholdt.

Efter påskeferien blev der holdt møde tirsdag morgen, og da Radiometer under ingen omstændigheder ville gå med til mere end 1,25 for de mindste timelønninger, var der flertal for at gå i strejke. Kampgejsten holdt i 2 dage. Men efter forligsmøder og trussel om bod hvis de ikke gik i arbejde om torsdagen, begyndte mange at vakle, og nu havde de fagforeningen og tillidsmændene initiativet. De kørte bevidst strejken en dag længere end flertallet ønskede, og var dermed sikre på at få vedtaget firmaets lusede 1,25 til de lavestlønnede og gradvis aftagende forhøjelse opefter. En typisk nedrægsmanøvre.

Samme dag torsdag var der valg af repræsentanter til A/S-bestyrelsen. Om det har forbindelse med strejken vides ikke, men ihvertfald blev den mest luskede bestikelsesmåde taget i anvendelse. Enhver der stemte fik samtidig udleveret en bon, som kunne byttes med en pilsner i kantinen. Herved kom antallet af

stemmer op over det antal der i begyndelsen af året havde stemt ja til "en mand i bestyrelsen" - disse udgjorde kun godt 50%, altså lige nok til at få repræsentanter ind. Jo, Radiometer viser virkelig sine to ansigter - det ene hårdt og profithungrende, det andet venligt og skulderklappende overfor "sine medarbejdere".

MH

TEGN GRATIS
ABONNEMENT PÅ

KINA I DAG

Udg. af den Kinesiske Folkerepublik's Ambassade i Danmark, Øregårds Alle 25, 2900 Hellerup, HE 5806.

Brøndby Nord

Varmeregning steget 160 %

For nogen tid siden modtog man i det almenlystige byggeri i Brøndby Nord (ejes af det socialdemokratiske kontrollerede K.A.B.) et brev hvori man sagde at varmeregningen ville stige med 110%. Kort tid forinden havde boligselskabet hævet varmebidraget med 50%, og nu ville de have det med yderligere 110% - en stigning på ialt 160%! Omregnet i kroner ville det blive en stigning fra 56 kr. til 162 kr. om måneden. Denne mundfuld skulle sluges med de sædvanlige undskyldninger man hører i dag når ting stiger: "oliekrisen". Som boligselskabet skrev - "vi tillader os at gå ud fra at De er enig i ovenstående, med mindre vi skriftligt hører fra Dem indenfor en uge." Hvem kunne vel være enig i sådan en frækhed? Forhøjelsen vakte protester og 10 beboere gik igang med at indsamle underskrifter imod forhøjelsen. De havde kun en uge og da de fleste af underskriftsindsamlerne blev syge af influenza nåede man kun ca. 180 husstande.

Protestindsamlingen resulterede i at de beboere der havde underskrevet protestlisten skulle "nøjes" med en forhøjelse på 30%, medens resten skulle have deres forhøjelser bibeholdt. Protesterne hjalp altså og boligselskabet trak deres frækhed tilbage for 180 af husstandenes vedkommende.

Men at dette kun var af kort varighed, viste sig nogle dage senere i den lokale sprøjte, hvor en socialdemokratisk karrieremager Borresen, havde en artikel i. Han havde haft en snak med K.A.B., der havde sagt at de 180 ville få lov til at betale alligevel når de sluttede årsregnskabet i oktober. De ville sende en opkrævning. Ingen besked fik beboerne fra K.A.B. om at det ville ske. Hvis man var heldig kunne man opdatere det i en lille artikel i det lokale blad.

LS

Fyring på Tuborg

Den 31. marts holdt den mandlige klub for Tap Syd/Tuborg ekstraordinær generalforsamling for at vedtage den nye klubs love. Ialt var 29 af de flere hundrede mandlige arbejdere fra Tap Syd mødt op. De love der blev vedtaget, er på ingen særlig måde anderledes end fagforeningens og de øvrige klubbers.

I forlængelse af fagforeningens politik blev en lov vedtaget, der sikrede klubbens bestyrelse et "retsligt" grundlag for at afskedige os andre, for - som det kaldes - "unkollegial optræden eller slagsmål". En sådan afskedigelse skal 5 klubbestyrelsesmedlemmer være enige om.

På Carlsberg og Tuborg foregår der, som på mange andre arbejdspladser, regelmæssigt afskedigelser af enkelte arbejdere. Nogle ved fagforeningens direkte mellemkomst, andre gennemført i "ro og orden" ved fagforeningens godkendelse af arbejdsgiverens ønske. Disse afskedigelser kommer som regel kun få for øre, idet ofte kun de der står ved samme maskine som den afskedigede opdager det, og fagforeningen iøvrigt holder sin kæft af frygt for den åbne diskussion!

Den 19.4. blev til eksempel 2 bryggeriarbejdere afskediget, den ene med begrundelsen at han "ikke passer sit arbejde" og den anden pga. "slagsmål". I sidste øjeblik blev

Til brug på forbundets sommerlejr skal der fremstilles en revolutionær sangbog. Alle medlemmer og sympatisører opfordres til, at indsende forslag til sangbogen - gamle såvel som nye, oversættelser af udenlandske sange såvel som selvudtænkte. Forslagene indsendes til Sommerlejrudvalget.

Løbesedlen med ARBEJDERBLADETS hoved påtrykt foreligger nu. Afdelingerne kan rekvirere den på forbundets adresse.

KAMP FOND

Giro:

20 43 45

Adr.: Guldbergvej 13, 4
2000 F

I alle afdelinger starter der umiddelbart efter sommerferien nye grundskolekursus. Sympatisører, der ønsker at deltage i disse studiekredse, bedes tilmelde sig i god tid inden de starter. Henvendelse sker til nærmeste lokalafdeling.

Den kommunistiske avis er de klassebevidste arbejderes røst. Dens altafgørende styrke er korrespondancen fra arbejdspladserne. Skriv til din avis om alle udslag af den kapitalistiske produktionsmædes urimeligheder, men også om alle de spørgsmål, som rejser sig mand og mand imellem på arbejdspladserne, som kræver uddybelse eller et svar. Adressen er: ARBEJDERBLADET - Guldbergvej 13, 4. th., 2000 København F.

Klubbestyrelsen afslører sig

DKP og andre småborgerlige socialister taler meget om demokratisering af fagbevægelsen og om at gøre den til en kamporganisation for arbejderklassen. På Højer Maskinfabrik i Holme ved Århus har vi et par repræsentanter for den småborgerlige socialisme, en tillidsmand, der kalder sig kommunist, og en SF'er (der var byråds kandidat ved kommunalvalget) som er klub-kasserer.

De taler meget om at gøre fagbevægelsen mere demokratisk, og til den ende har kassereren bla. foreslået et lokalt fagforeningsblad for smedene i Århus, ligesom han arbejder for, at fagbevægelsens top skal kunne vælges direkte af medlemmerne. På denne måde skaber de sig et progressivt udseende, som lægger et røgslør ud over deres sande jeg.

Vores sidste generalforsamling viste, at de ikke er så progressive, når det kommer til stykket, men et par bureaukrater, der handler helt i tråd med overenskomsten og fagbevægelsens klasseforræderi.

Forud for generalforsamlingen havde der været lønforhandlinger med firmaet, og bestyrelsen havde holdt forhandlingerne hemmelige. De sagde, at det var de hårdeste forhandlinger de nogensinde havde haft, men det har de nu sagt hver gang indtil nu. Resultatet var imidlertid imødeset med spænding, og det skulle forelægges på generalforsamlingen. Spændingen skyldtes mest den store lønglidning, som imidlertid ikke følger med priserne, og vi havde håbet på væsentlige lønstigninger.

Desforuden skulle et nyt timelønssystem forelægges, da det gamle var blevet op sagt. Det var et personvurderingssystem, og den sidste generalforsamling havde vedtaget at et sådant system ville vi ikke have mere.

Resultatet af lønforhandlingerne var imidlertid ikke det, vi havde regnet med.

På aftale-akkorderens område var bestyrelsen gået med til den svine-

streg at sænke aftaleakkorderne med 20 øre pr. time, og på de tidsstuderede akkorder område blev der lagt 5% mere tid på + en forhøjelse med 2 øre. Men så havde man annulleret nogle tidsstuderede akkorderforhøjelser, som var et resultat af en arbejdsnedlæggelse en eftermiddag i drejerværkstedet, hvor arbejdere fra fræser- og formværkstedet havde gået i sympatiaktion.

På timelønsområdet fik vi 1,25 strækkende sig over 6 måneder med 25 øre pr. måned med undtagelse af juli.

Dette lønforhandlingsresultat er latterligt i forhold til de enorme pristigninger, og det resultat havde bestyrelsen skrevet under på uden først at forelægge det for os.

Resultatet af forhandlingerne om et nyt timelønssystem istedet for det gamle personvurderingssystem vakte også stor harme, da det "nye" system også var et personvurderingssystem til trods for, at sidste generalforsamling forkastede et sådant system.

Klubbestyrelsen fremlagde dette forslag og anbefalede det varmt. De hævdede, at det ville give en generel timelønforhøjelse pga. nye normer for pointfordeling, men nu har vi fået vores nye vurdering, og det viser sig, at der i realiteten ikke er nogen forskel. Det er det samme pis som før.

Personvurderingssystemet skulle til afstemning, og vi fik valget mellem det gamle og det nye system. Det demokratiske i et sådant valg kan jo diskuteres. Vi var mange, der undlod at stemme for at udtrykke vores foragt for disse systemer.

Det synes jeg viser med al tydelighed at tillidsmanden og kassererens snak om demokratisering af fagbevægelsen ikke er andet end tomme luftkasteller. Derfor er det godt, at KAM-1 afslører og bekæmper sådanne fagforeningsbureaukrater, så vi ikke gør os illusioner om dem.

RF

den første afskedigelse forhindret.

I det første eksempel havde tillidsmand Flemming Laursen på Tap Syd godkendt arbejdsgiverens ønske om afskedigelse efter kun at have hørt arbejdsgiverens opfattelse af sagen. Den afskedigede måtte presse på for overhovedet at få lejlighed til at komme med sin opfattelse af sagen! Da det den sidste dag lykkedes manden (han havde fået 14 dages opsigelse) at få bragt de folk der var indblandet i afskedigelsen sammen, blev det klart at grundlaget for afskedigelsen var for spin-kelt, og manden blev genansat.

Vi vil fremover stadigvæk blive vidne til afskedigelser af enkelte arbejdere, - i alle disse tilfælde er det

vor opgave at få bragt grundlaget for afskedigelserne frem til åben diskussion. På denne måde øges vores muligheder for at forhindre fagforeningen i at bruge sin magt som arbejdsgiverens forlængede arm!

BG

Følg klassekampens udvikling i Sverige.
Læs KFML(r)s ugeblad:

Proletären
Bladet fås i RØDE STJERNE

Tag Kontakt med KAM-1

HORSENS
RØDE STJERNE
NYGADE 25
8700 HORSENS

KOLDING
RØDE STJERNE
ENEVOLD
SØRENSENVEJ 28
6000 KOLDING.

KØBENHAVN
RØDE STJERNE
RYESGADE 111
2100 KBH. Ø

ODENSE
RØDE STJERNE
ALLEGADE 19 (o.g.)
5000 ODENSE

ÅLBORG
FREDE RØNN
FÆLLEDEVEJ 29
GUG
9000 ÅLBORG

ÅRHUS
FLEMMING
RASMUSSEN
MORTEN BORUPS
GADE 16 o.g.
8000 ÅRHUS C

Røde Stjerne

Åbningstider for
RØDE STJERNE-
butikkerne:
mandag til torsdag:
16, 00 - 17, 30
Fredag:
16, 00 - 19, 30
Lørdag:
10, 00 - 14, 00

Undersøg dog
forholdene lokalt.

BESTILLINGSKUPON

ARBEJDERBLADET
Adr.: Guldbergvej 13, 4. 2000 F Giro: 20 0 19

Hermed bestiller jeg:
A) Prøvenummer 0 B) Abonnement fra Nr.

Navn.

Adresse.

Arbejdsplads.

Alm. abonnement 25 kr. Kampabonn. 50 kr.
Institutions abonn. 65 kr.

**KAMPENS
VEJ**
Teoretisk organ for
KOMMUNISTISK
ARBEJDERFORBUND
marxister-leninister

Abonnement på KAMPENS VEJ
50 kr. for 10 numre. Indsættes
på giro 23 42 79. Allegade 19 o.g.
5000 Odense